

జూన్
1948

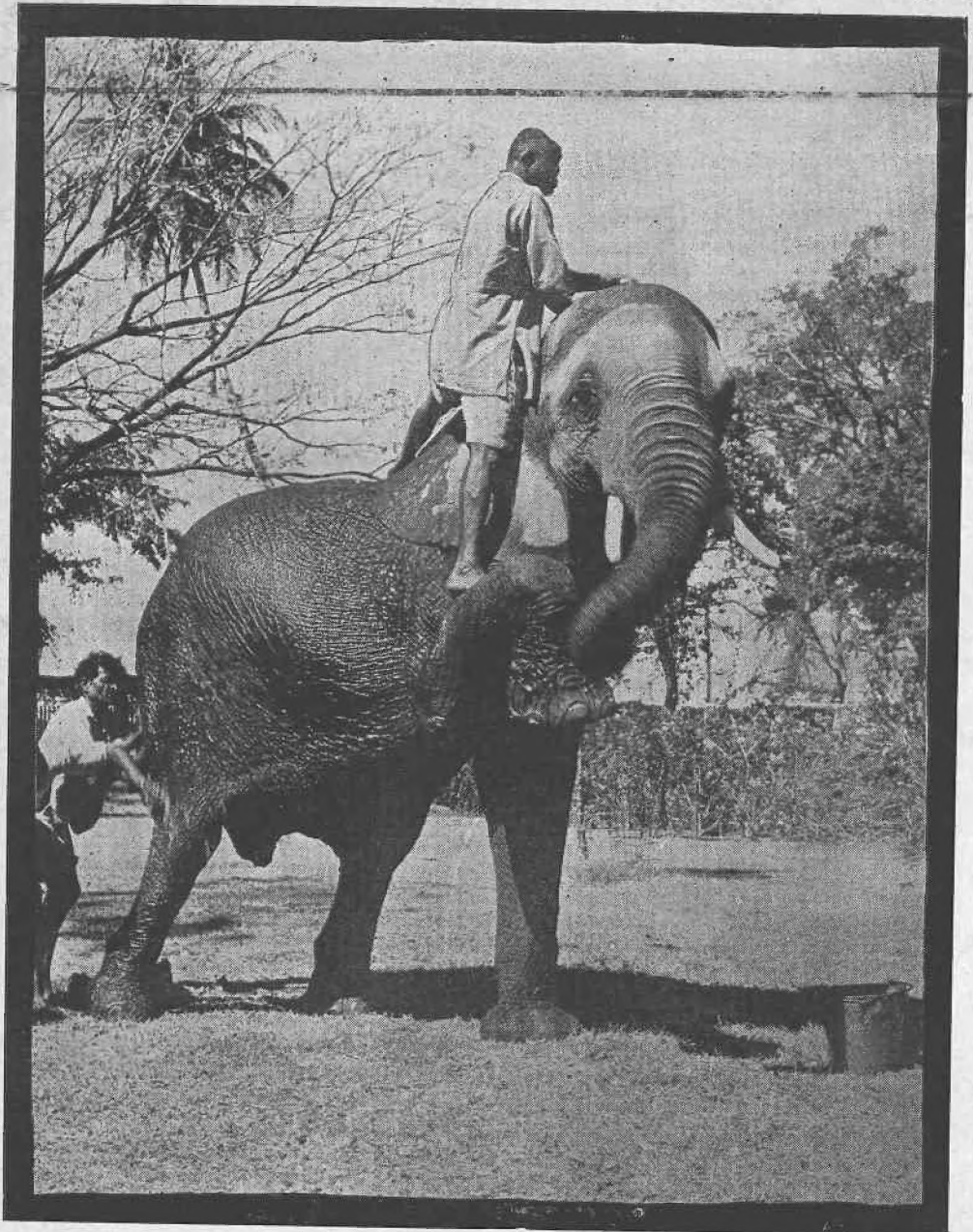
చందమామ

ఖరీదు
0-6-0

పిల్లల మాసపత్రిక

CHANDAMAMA CHILDREN'S MONTHLY

Chandamama, June '48

Photo by: V. H. Rao

బ్రహ్మసృష్టి

తమిళ నాడులో దిగ్విజయంగా ప్రదర్శింపబడుతోంది

ఆంధ్రదేశంలో

వీడు ద ల కు

ఎదురు చూడండి!

జుపిటర్

అభిమన్యు

పూర్ణా రిలేస్

..... (తమిళం)

ఆంధ్ర, దత్తమండలములకు : పూర్ణాపిక్చర్స్, బెజవాడ, గుంతకల్లు.

అబ్బాయిలూ, అమ్మాయిలూ !

ఈ నెలనుంచి 'భూమినుండి సంపద' అను ప్రకటన ప్రతి నెలా చందమామలో ప్రకటిస్తున్నాము. అవి ప్రతినెలా చదివితే మీకు విజ్ఞానముతోపాటు ఆనందంకూడా కలుగుతుంది. అవి పోకుండా జాగ్రత్తచేసుకోవాలంటే తాతా ఆయిల్ మిల్సు కంపెనీ లిమిటెడ్వారికి "టాంకోస్క్విప్ పుస్తకం" కోసం వ్రాయండి. వారు మీకు చక్కని పుస్తకం పంపుతారు. అందులో మీరు ఆ ప్రకటనలు అంటించుకోవచ్చును.

పుస్తకము కావలసినవారు క్రిందవున్న కూపనులో మీ పేరు, వూరు వ్రాసి ఈ క్రింది ఇంగ్లీషు అడ్రసు చించి కవరుమీద అంటించి, లేదా వ్రాసి పోస్టుచేయండి.

Messrs. THE TATA OIL MILLS CO. LTD.

P. B. NO. 63, BOMBAY.

ప్రకటన

మీకో మాకు పరిచయ మేర్పడినందులకు చాల సంతోషము. మన స్నేహబంధము కాలక్రమేణ గట్టిపడగలదని మేము మనఃపూర్వకముగా నమ్ముచున్నాము.

ఈ సంచికనుండి "భూమినుండి సంపద" అను ప్రకటనా పరంపరను ప్రారంభించుచున్నాము.

ఇది మీకు విద్యాబోధకముగాను, సంతోషజనకముగాను ఉండునని మా విశ్వాసము.

ఈ వరుసను మీ "టాంకోస్క్విప్" పుస్తకములో పోగుచేయండి.

స్క్విప్ పుస్తకము కావలినై ఈ కూపనను విశదముగా నింపి,

ది తాతా ఆయిల్ మిల్స్ కంపెనీ లిమిటెడ్, పోస్టుబాక్స్ 68, బొంబాయి,

అను అడ్రసుకు పంపండి.

ఈ క్రింది కూపనులో మీ పేరు, ఊరు వ్రాసి, కవరుమూయకుండా 0-0-9 బిళ్ళ అంటించి బుక్ పోస్టులో పంపండి.

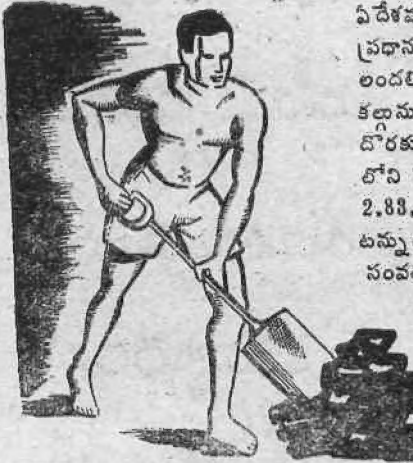
ఆర్యా, మాకు టాంకోస్క్విప్ పుస్తకం పంపండి:—

పేరు:

ఊరు:

పోస్టు:

నేలబొగ్గు

ఏదేశమునైనను పారిశ్రామికముగా చేయుటకు నేలబొగ్గు ఒక ప్రధానమగు ముడిపదార్థము. ఇది లేనిచే ప్రయోజనార్థము లందలి బండ్లు, కర్మాగారములు, గృహములకు ఆటంకము కలును. ఈ ప్రక్కనున్న పటము నేలబొగ్గు అధికముగా దొరకు ప్రాంతములను సూచించును. ఇండియా, పాకిస్తానుల లోని మొత్తము నేలబొగ్గు ఉత్పత్తి సంవత్సరమునకు 2,88,40,000 టన్నులు. అమెరికాలో 81,00,00,000 టన్నులు. యునైటెడ్ కింగ్డమ్లో 20,00,00,000 టన్నులు సంవత్సరమునకు ఉత్పత్తియగుచున్నది.

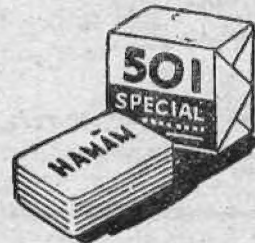

ఈ నేలబొగ్గును, అత్యధికముగా మనదేశపురైల్వేలు వాడుచున్నవి. ఇనుము, ఉక్కుపరిశ్రమ, ప్రత్తిమిల్లులు, జనువనార మిల్లులు, బొగ్గును అంతకన్న తక్కువగా వాడుచున్నవి. గృహోపయోగమునకు వాడబడు నేలబొగ్గు, మొత్తము ఉత్పత్తిలో 1/5 భాగము మాత్రమే.

నేలబొగ్గుగనులలో సుమారు 70,000 చుండి శ్రీలు, పురుషులు పనిచేయుచున్నారు. వ్యవసాయపుకాలములో వీరిలో చాలమంది స్వగ్రామములకు తిరిగి పోవుచుండుటచే ఈ సంఖ్య చాలదు. ఈ బొగ్గునుండి వచ్చు ఉపపదార్థములు మన నిత్యజీవితములో అత్యంత ప్రాముఖ్యమైనవి. వాటిలో ప్రధానమైనవి—బొగ్గు వాయువు పెద్దపట్టణములలో వంటదెరకుగా ఉపయోగించబడును. కాలినబొగ్గు; కొలిమిలకు, పెద్ద పొయ్యిలకు; తారురోడ్లు వేయుటకు; కాకరిన్, ఎసిస్టెన్స్, రంగులు, మరియు పరిమళ ద్రవ్యములు మొదలగు అనేకపదార్థములు.

మరుసటి నెలయందు ఈ వరుసలో వచ్చు మరియు ఉత్పత్తి పదార్థము కొరకు వేచియుండుము.
ఈ వరుసను టాంక్ స్క్వేప్
పుస్తకములో పొగుచేయుము.

ప్రకటనదారులు:

తయారు చేయు

ది తాతా ఆయిల్ మిల్స్ కంపెనీ లిమిటెడ్

చందమామ

చందమామ పత్రిక

జనవరి

ఈ సంచికలో యివి

చదువుకోండి

విషయము	పేజీ
రోకంటిపాటలు 7
పులి - దోమ 8
గుఱ్ఱము - గాడిద 10
తోలపాటలు 11
దెయ్యార్ని జయించిన	
బ్రాహ్మడు 13
మూడు కొబ్బరికాయలు 16
వీరలక్ష్మి 21
చెవిటి అల్లుడు 25
జంగందేవర కథ 29
గూనన్న కథ 32
దొంగ ఉపవాసము 38
సొట్ట - పొట్టి - పిట్ట 41
గుఱ్ఱలు దత్తం 45
భాషలు వేరు 48
పజీలు 52

ఇవన్నీగాక, చిక్కుచదరాలు, ముగ్గులు,
చిక్కుబొమ్మలు, గమ్మత్తుపోలికలు
యింకా, యింకా ఎన్నోవున్నాయి.

చందమామ ఆఫీసు

పోస్టుబాక్సు నెంబరు . 1686

మద్రాసు . 1.

తిలక్ మార్కు

మిస్కి ఇంగువ

గడియారం మార్కు

కర్పూరం

★

మెంతాల్,

వేమంపువ్వు

బోకుగాను, చిల్లరగాను సరసమైన

దరలకు దొరుకును

గోపాలీ చాంప్షన్

అండ్ కంపెనీ

30, గోవిందప్ప నాయకనవిధి,

జి. టి. మద్రాసు.

నందాలకుడు : చక్రపాణి

సంపుట 2

జూన్ 1948

సంచిక 6

పాపాయిలూ!

క్రిందటిమాట కుంభకర్ణుణ్ణి గురించి విన్నారు కదూ? ఈమాట అంకిణీని గురించి చెప్పతాను, వినండి.

అంకిణీ చాలా బలంకల రాక్షసి. అందుకనే రావణాసురుడు దాన్ని అంకకు కాపలా పెట్టాడు. దానికి తెలియకుండా ఒక్కచీమ అంకలో దూరటానికి పీల్చేదు!

అంజనేయుడు సీతమ్మవారిని వెతుకుతూ అంకకు వచ్చాడు. మరి అంకలోకిపోయి ఎవరికీ తెలియకుండా సీతాదేవి జాడ తీయాలి. ఎట్లా? అందుకు హను

మంతుడు చిన్నవాడయి లంకలోకి పోబోయాడు. కాని లంకిణి పోనిస్తుందా? అతన్ని నిలవేసి.. “ఎవరు నువ్వు? ఎక్కడికి పోతున్నావు? అని గర్జించింది.

హనుమంతు డేమీ భయపడలేదు. పైగా దానికి ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు.. “నువ్వెవరు? నాకెందు కడ్డం వస్తావు?”

“నేను రావణాసురుని బంటును. ఈ లంకకు కాపలా ఉన్నాను. నన్ను జయించికాని ఈ లంకలో ఎవరూ అడుగుపెట్టలేరు. ఇప్పుడు చెప్పు? నువ్వెవరు?”

“నేను లంక చూసిపోదామని వచ్చాను. ఇక్కడ మేడలూ, మిద్దెలూ, తోటలూ, దొడ్లూ చూసి వెళ్లి పోతాను!” అని హనుమంతుడు లోపలికి పోబోయాడు.

లంకిణి ఊరుకుంటుందా? “ఎక్కడికి పోతావు, నన్ను ఎదిరించి?” అని గుప్పిటితో హనుమంతుడి నెత్తిమీద గుద్దింది. హనుమంతుడు ‘అబ్బా’ అని అరిచి, తను పెరగటం మొదలుపెట్టాడు. లంకిణికూడా అతన్ని చూసి పెరిగింది. కాని హనుమంతుడు బాగా పెరిగి పెరిగి లంకిణి నెత్తిమీద ఒక గుడ్డు గుద్దాడు. ఆ దెబ్బకు లంకిణి ‘భే’ మని అరిచి చచ్చింది.

లంకిణిని చంపిన తర్వాతనే హనుమంతుడు లంకలో ప్రవేశించి సీతమ్మవారిని చూసి, లంకను తగలబెట్టి, శ్రీరాముడికి ఆ వార్తలు చెప్పింది.

రోకంటి పాటలు

సవతివివాద సవతి నిచ్చేటికన్న
సమఃద్రమెంత లోతొ దిగిచూడరన్న!
మారు బిడ్డలవివాద మనువిచ్చేకన్న
మండల మెంత లోతొ దిగిచూడరన్న!

పచ్చి పసుపుకొమ్ము పాలవరి దుబ్బు
పట్టింది సీతమ్మ పాండవుల నోము.
తమ్ముడు ఎంతయిన తగు మాటకాడు,
తలుపుచాటుకు పిలిచి తగుమాటలాడి,
తగువాడి వుచ్చుకుంది తమ్ముడి కూతురిని.

సూర్యుడు పెండ్లాయె శుభలగ్నమాయె,
మా యన్న పెండ్లాయె మాకు వేడుకాయె.
అన్నకొడు కెంతయిన అత్మీయుడె కాని,
పైన జలకము చల్ల పాత్రుడు కాడు.
బావకొడు కెంతయిన పగవాడె కాని
పైన జలకము చల్లతె పాపములు పోను.

పులి-దోమ

వట్టుకూరి

పులిగాడు రేయంత కొలుపు సాగించి
పొదలోన గుఱువెట్టి నిసురపోతుంటే;
దోమ మెల్లగ వచ్చి తొంగి చూచింది,
గూబలో చొరబడి గోల చేసింది.

పులి చెవి జాడించి బోకరిస్తుంటే
దోమ కెక్కడలేని తామసము వచ్చి
“తొక తొండ మ్మున్న దొరగారి నేయి?
పింబిరిస్తే గుండె గిడత పారాలె”

పులి

“ఏడా వవతల కేగుము లేదా
ఎముక లేరుతా జాగ్రత్త!”

దోమ

“మిణికావయితే యుద్ధానికెర
కణతలు కన్నులు పెరిగిస్తా”
అంటూ తలపడినవి రెండో
రఃనిము సమ్మే సాగింది.

చందమామ

ముక్కు దోమ తొమ్ము విఱచి
తెక్కులార్చుచు,
కన్ను లదర గుట్టి యెట్టు
లున్నదన్నది.

గోళ్లు విప్పి కమలా రక్కు
కొన్నదా పులి,
తల మునుగు నై తుగారి
తన్నుకొన్నది.

నిక్కుకొంటు ముక్కుదోమ
నింగి కెగసెను,
పల్లటిలు గొట్టుకొంటు
బయలుదేరెను.

చారివప్పి సాలిగూట
దగులుకొన్నది,
దీని మింగి సాలెవురుగు
త్రేపుచున్నది.

గర్వ పడకు డెవ్వరయిన గవచి బ్రతికరా?
కాలకర్మ మన్నియెవల గలసి వచ్చునా?

మరాటి దండూ కదలిందీ,
మజిలీ లెన్నే చేసింది.

అందులో

బడాయి గుట్ట మొక్కటుందీ
బంగరు సంచులు మోస్తుంది.
కంచరి గాడిద యొక్కటుందీ
మంచము, మట్రా మోస్తుంది.

పసిండి మోసే గుట్టాన్నీ
పట్ట పగ్గములు లేవండి!
గాడిద వంకకు చూస్తుందీ
గల్లంతుగ నకిలిస్తుంది.

గాడిద తలవంకించిందీ
కానీ లెమ్మని గొణిగింది.

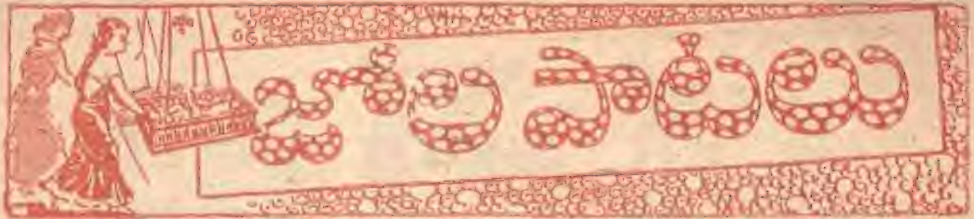
ఎడారి చెంతకు రాగానే
అడవి దొంగ లెగబడ్డారు.
మూటలు, ముల్లెలు దోచారు
ముక్కులు, దొక్కలు చెక్కారు.

పసిండి కోసము గుట్టాన్నీ
ప్రక్కలు ప్రీలగ బోడిచారు.
త్రాడూ పేడెందుల కంటూ
గాడిద నవలకు ద్రోలారు.

గోడిగ కన్నీర్వెట్టిందీ
గాడిద దాన్నేదార్చింది.

బాధ్యత తెలియక పడతారా!
ప్రాణము మీదికె వస్తుంది.
ఆన్నీ వెదొల గుంటారా?
హాయిగ జీవిస్తుంటారు.

చందమామ

ఓంటికణతా నెప్పి ఒరగాలితపు
 వంటిపోటూ వద్దు పగవాడికైన,
 ఓ చెలికి తగిలింది మోచేతిదెబ్బ
 అత్తింటి సాఖ్యమ్ము అంగలార్చింది.
 మారు తల్లిచేత మాటపడలేక
 సారంగధరుడమ్మ చావుకొచ్చాడు
 అత్తపోసనగంజి సత్తువేలేదు
 అల్లుడూ సిరిపురపు గట్టెక్కలేడు!
 దంపు దంపనగానె దంపెంతసేపు?
 ధాన్యరాసులమీద చెయివేసినట్లు.
 వంట వంటనగానె వంటెంతసేపు?
 వదినల్లు మరదళ్లు వాదించినట్లు.
 చింతచెట్టుక్రింద చిగిలింతగడ్డి
 మెయ్యదుగ మా ఆపు మందల్లకెల్ల
 అవుపాలూతెచ్చి పరమాన్నమొంది
 కుడువదుగ మా అమ్మ కూతుళ్లకన్న.
 ఉంగరములుపెట్టి ముంగురులుదువ్వి
 ఒడ్డుపెట్టుకు తల్లి ముద్దులాడింది.

పలక బలపములిచ్చి పద్యాలుపాడి
 సరసపెట్టుకు తండ్రి చదువు నేర్పాడు.
 పెల్లలందరురండి బళ్లోకిపోయి
 చల్లన్నిగాలిలో చదువుకొందాము
 వినరు వినరూగాలి వినరవేగాలి
 మల్లెపూలాగాలి మామీద వినరు.
 అరటిపండ్లాతీపి అవుపాల్ తీపి
 మాచిన్ని అబ్బాయి మాటల్లాతీపి.
 చదువుకో నాయన్న చదువుకోతండ్రి
 చదువుకొంటే నీకు సాఖ్యమజ్జేను;
 అడుకో నాయన్న అడుకోతండ్రి
 అడుకుంటే నీకు అరోగ్యమబ్బు.
 కానివారితోను కావించుచెలిమి,
 కల్పెవిరిచీ పొయిని పెట్టినట్లుండు;
 అయినవారితోను గావించుచెలిమి,
 అకుమడిచీ మడత పెట్టినట్లుండు.
 కానివారీమాట కంట్లోని నలును
 అయినవారీమాట అమ్మతప్పుతేట.

అబ్బాయిలూ, అమ్మాయిలూ!

పైన తొమ్మిది గుడ్డగూబలు వున్నై చూడూ. తొమ్మిది ఒకే మోస్తరుగా వున్నట్టు కనిపిస్తున్నాయికదూ. కాని అలాతేవు, వాటిలో రెండుమాత్రమే ఒక్కరకంగా వున్నై మిగతా ఏడా ఏడురకాలుగా వున్నై. ఒకేరకంగావున్న ఆ రెండు గుడ్డగూబలు చిత్రమునొక్కొంది. మీరు కనుక్కోలేకపోతే బహుశానం 52 వ పేజీలో చూడండి.

దెయ్యాలన్నీ జయించిన బ్రాహ్మడు

ఒక బ్రాహ్మణుడు రోజూ రాజుగారి సభకు వచ్చి రాజుగారిని అశీర్వదించి కొంతసేపు ఉండి పోతుండేవాడు. ఏమీ అడిగేవాడు కాదు. రాజుగారికి ఇతని చర్య ఆశ్చర్య కరంగా ఉండేది.

ఒకనాడు బ్రాహ్మడు మామూలు ప్రకారం రాజుగారికి నమస్కారంచేసి తిరిగి వెళ్లిపోవడానికి వెనక్కి తిరుగు తున్నాడు. అప్పుడు రాజుగారు “ఏమయ్యా బ్రాహ్మడా! రోజూ ఎందుకిలాచేస్తున్నావు?” అని అడిగారు.

“ఏదో ప్రభువువారిని అశ్రయిస్తే... ఏదైనా ... చిన్న భూమి... దయ చేయిస్తారని” అన్నాడు బ్రాహ్మడు నట్టుతూ.

“ఏం భూములయ్యా, వల్లకాటి భూములు! అందరూ భూములు దయచేయించ మనేవారే! దాచ బెట్టినట్టు” అని విసుక్కున్నారు రాజుగారు.

బ్రాహ్మడు అంతటితో ఊరుకుంటేగా! “చిత్తం... అ వల్లకాటిభూమి అయినా దయచేయిస్తే...” అన్నాడు.

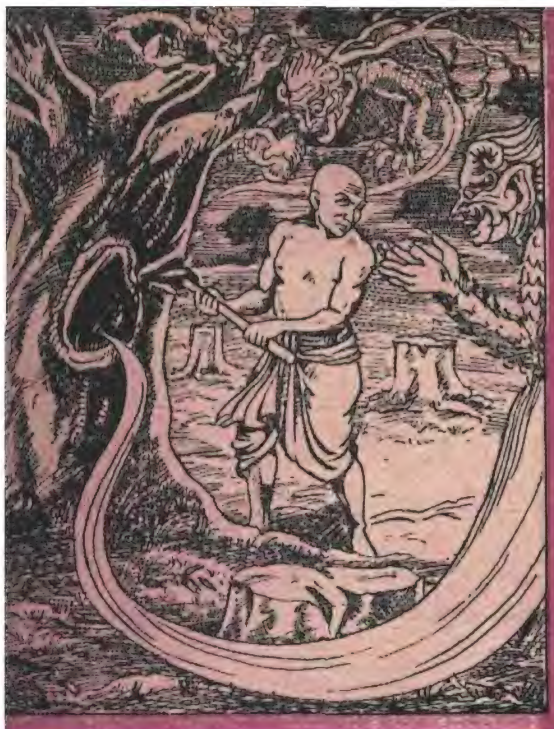
బ్రాహ్మడిపట్టుదల చూచేసరికి రాజుగారికి సవ్యవచ్చింది. అ సంతోషంలో “సరే, తీసుకోవయ్యా ఆ వల్లకాడు!” అన్నారు.

వెంటనే బ్రాహ్మడు వల్లకాటి భూమి వద్దకు వెళ్లాడు. అక్కడ పెద్దపెద్ద చెట్లూ తుప్పలూ ఉన్నాయి. “సరే ముందు ఈ చెట్లూ తుప్పలూ నాకికేస్తే తరవాత ఏదైనా పండించుకోవచ్చు” అని అనుకున్నాడు. ఒక పెద్ద గొడ్డలితెచ్చి అక్కడవున్న ఒక పెద్ద చింతచెట్టు కొట్టడం మొదలెట్టాడు. చెట్టు సగం తెగకముందే దానిమీదవున్న దెయ్యాలన్నీ దిగివచ్చాయి.

“ఏమయ్యా చెట్టు కొడుతున్నావు? నిన్నేమిచేస్తామోచూడు” అని దెయ్యాలు బ్రాహ్మణ్ణి బెదిరించాయి.

బ్రాహ్మడు మాట్లాడలేదు. “ఏమయ్యా మాట్లాడవేం?” అని గడ్డించాయి దెయ్యాలు.

ఆ మాటలకి బెదరకుండా “నాయిష్టం. నాకి భూమి అంతా రాజుగారిచ్చేవారు.” అని మొండిగా సమాధానం చెప్పి బ్రాహ్మడు తిరిగి చెట్టునరకటం మొదలెట్టాడు.

అప్పటినుంచీ ఏటేటా శ్రమలేకుండా నాలుగు గరిసెల నువ్వులూ కాళ్ళముందుకు వస్తూంటే హాయిగా పూలరంగడులాగ కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు బ్రాహ్మడు.

కొన్ని సంవత్సరాలు పోయిన తర్వాత ఆ దెయ్యాల ఇంటికి ముసలిదెయ్యం ఒకటి చుట్టరికానికి వచ్చింది. సరిగా అవి నువ్వులు ఇవ్వవలసిన రోజులు - కాబట్టి దెయ్యాలన్నీ మంచి హడావిడిగా నువ్వులు పోగుజేస్తున్నాయి. ఇదంతా చూచి ముసలి దెయ్యం "ఏమిటీ కథ?" అని దెయ్యాల్ని అడిగింది. అవి సంగతంతా చెప్పాయి.

అప్పుడా ముసలిదెయ్యం "ఏమిటీ! మీకు మతులుపోయినట్టున్నాయి! ఒక బ్రాహ్మడికి జడిసి ప్రతియేటా ఒళ్లు పులిసేటట్టు నువ్వులు పోగుచేసి వాడికి సమర్పించడమా? ఉండండి! ఇప్పుడే వెళ్లి ఆ బ్రాహ్మణ్ణి బెదరగొట్టి ఈ రోజు నుంచీ నువ్వులు ఇచ్చుకో అఖిరైకుండా చేస్తాను" అంది.

ముసలిదెయ్యం మాటలువిని దెయ్యాలన్నీ సంతోషించి దాన్ని ప్రయాణించేసి బ్రాహ్మడింటికి వంపేయి.

మన బ్రాహ్మడికి పనీ పాటూ ఏమీ లేదు గనక ఇంట్లో కూర్చోని హాయిగా పాదులుపెట్టి కూరగాయలు పండిస్తున్నాడు.

ఇంకా ఊరుకుంటే తమకి వుండటానికి చోటేలేకుండా పోతుందేమోనని దెయ్యాలు భయపడి బ్రాహ్మణ్ణి ఇలా అడిగాయి: "ఏమయ్యా, చెట్టుకొట్టేసి ఏంచేస్తావు?"

"నాయిష్టం. నేను ఇందులో నువ్వుచేసు వేసుకొని సాలుకు నాలుగు గరిసెలు నువ్వులు పండించుకుంటాను" అన్నాడు.

"పోనీలేవయ్యా, చెట్టుకొట్టెయ్యకు. ఆ నాలుగు గరిసెల నువ్వులూ ఏటేటా మేమిచ్చుకుంటాంలే" అన్నాయి దెయ్యాలు. "సరే" అని బ్రాహ్మడు ఇంటికి పోయాడు.

చందమామ

అక్కడికి రోజూ ఒక గేదెవచ్చి ముందు వాకిట్లోపెట్టిన బచ్చలిపాడు తినేస్తుండేది.

అనాడు బ్రాహ్మడు గేదెపనివడదామని తలుపుచాటున పెద్ద కఱ్ఱపట్టుకొని నిల్చున్నాడు. అతనికి ఏదో గుమ్మం దాటుతూన్న అలికిడి వినిపించింది—వెంటనే బలంగా కఱ్ఱతో ఒక్కపెట్టు పెట్టేడు... “అమ్మా!” అంది ముసలిదెయ్యం. పాపం బ్రాహ్మడ్ని బెదరించడానికివచ్చి దెబ్బతింది.

“గేదెఅనుకొని దెయ్యాన్ని కొట్టేశానే!” అని బ్రాహ్మడు మనస్సులో విచారించాడు. కాని పైకి ఏమీ కనబరచకుండా, గంభీరంగా “ఏం? ఎందుకొచ్చావ్?” అని గట్టిగా అడిగాడు.

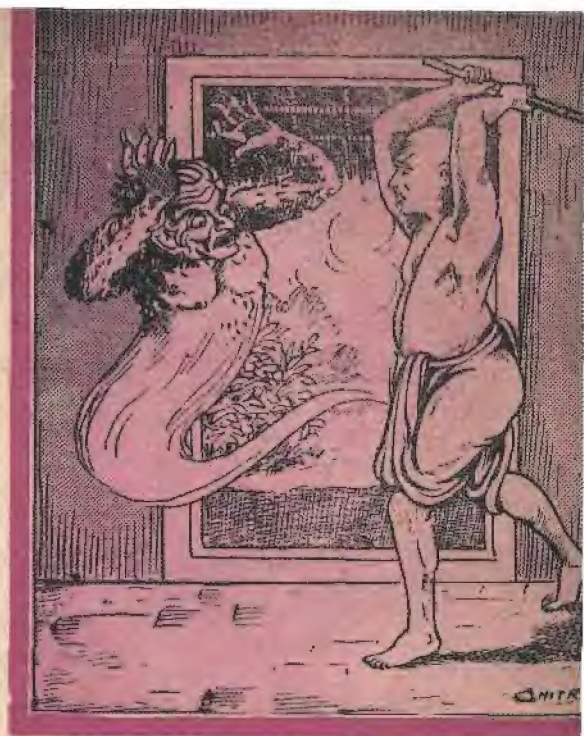
ఇంకా చేతులోనేఉంది కఱ్ఱ. మళ్లా కొడతాడేమో? అనే భయంతో ముసలి దెయ్యం “ను...వ్వు...లు” అంది.

“ఏవీ? తెచ్చావా?” అని దబాయించి అడిగాడు బ్రాహ్మడు.

అప్పుడు దెయ్యం, “కాదు; నువ్వులు ఇమ్మన్నారా? లేక...నువ్వుల పప్పు ఇమ్మన్నారా...అని...అడగడానికి వచ్చేను” అంది జడుస్తూ.

“సరే, నువ్వుల పప్పే తెమ్మను” అన్నాడు బ్రాహ్మడు.

బ్రతుకు జీవుడా అని ముసలిదెయ్యం బ్రాహ్మడి దగ్గరనుండి ఇంటి వేపు

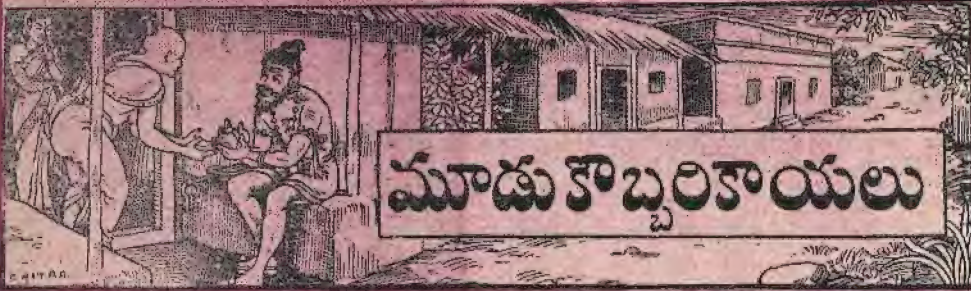
మరలింది. కాని దాని మనస్సులో బాధగానేఉంది.

ఇంటికి రాగానే దెయ్యాలన్నీ సంతోషంతో దానిచుట్టూచేరి “ఏంజరిగింది? బెదిరించావా? ఏమన్నాడు?” అని ఊపిరి సలపకుండా ప్రశ్నలువేశాయి.

ముసలి దెయ్యం నీళ్లునమలుతూ “నన్ను చితకగొట్టాడు...నువ్వులు అఖిల్లేదు ఆ నాలుగు గరిసెలూ నువ్వులపప్పు తెమ్మని మీతో చెప్పమన్నాడు” అంది.

దాంతో అవన్నీచేరి ముసలి దెయ్యాన్ని “నువ్వువెళ్లి మాకు చేసుకొచ్చిన ఉపకారం ఇదా?” అంటూ కోపంతో పికి చంపేశాయి.

మూడు కొబ్బరికాయలు

ఒక పూజ్ఞో ఒక విద్వాంసుడు ఉండేవాడు. చక్కదనంలో, పాండిత్యంలో అతనికి మించినవాడు ఇంకొకడు లేడని అందరి వద్దా మంచిపేరు సంపాదించుకొన్నాడు. ఇలాంటి గొప్ప విద్వాంసునికి పాపం, ఎప్పుడూ దరిద్రం తాండవిస్తూ వుంటుంది! కొద్దో గొప్పో సంపాదించిన డబ్బు అ రోజు బత్యానికే సరిపాయ్యేది. ఇంక మిగిలే దేముంది?

పైగా అతనికి నల్లటి భార్య దొరికింది. అతను దీనికి చాలా విచారిస్తూ వుండేవాడు. "అయ్యో దేముడా! నేను ఇంత విద్య సంపాదించాను. అందరి వద్దా మంచిపేరు తెచ్చుకున్నాను. కాని ఏం ప్రయోజనం—కాకి ముక్కుకి దొండ పండులాగ నల్ల పెళ్లానికి నేను భర్త కావాల్సి వచ్చింది. నాభార్య ఎర్రగా వుంటే ఎంత బాగుండేది" అని విచారించేవాడు.

ఒకరోజు విద్వాంసుడింటికి ఒక సన్యాసి అతిథిగా వచ్చాడు. భార్యభర్త లిద్దరూ సన్యాసికి కాళ్ళిగడిగి పుడ్రసోపేతంగా భోజనం పెట్టారు. సన్యాసి భోజనంచేసి, బయట ఆరుగుమీద కూర్చున్నాడు. అప్పుడు విద్వాంసుడు బయటికి వచ్చి సన్యాసికి వినయంగా నమస్కరించాడు. అతని భక్తికి సంతసించి సన్యాసి తన పద్దవున్న మూడు కొబ్బరికాయల్ని విద్వాంసుడి చేతికిచ్చి "నీవు ఏదైనా ఒక కొరిక తల్చుకుని ఒక కొబ్బరికాయను పగులగొట్టావంటే నువ్వు తల్చుకున్న కొరిక సిద్ధిస్తుంది. అలాంటి మూడు కొరికలను ఈ మూడు కొబ్బరికాయలు తీరుస్తయ్. వీటిని జాగ్రత్తగా వుంచుకో" అని చెప్పి సన్యాసి తన దారిని వెళ్లిపోయాడు.

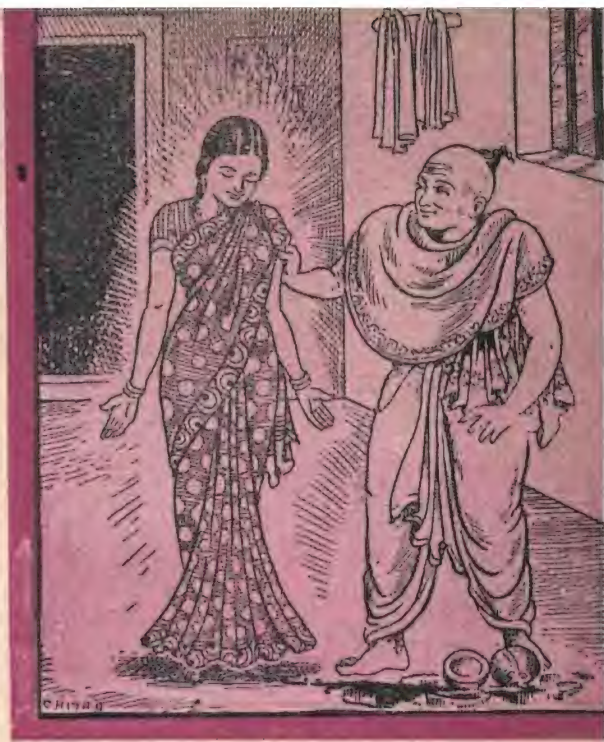
విద్వాంసుడు కాయల్ని పుచ్చుకొని లోపలికెళ్లాడు. భార్యను పిల్చి "ఏమేవ్!

ఈ కొబ్బరికాయల సంగతి నీకు తెలుసా ?
మనం ఏవైనా కోరుకుని ఈ కాయల్ని
కొట్టామంటే మనం కోరుకున్న కోరిక నెర
వేరుతుంది. సువ్వు నల్లగా వున్నావు.
గనక ముందు నీకు ఎర్రటి శరీరం వచ్చేట్టు
తల్చుకుని ఒక కొబ్బరికాయను కొడ
తాను-నీకు యిష్టమేకదా!” అని అడిగాడు.

భార్య అమాటకు ఒప్పుకోలేదు.
“ముందు మన సంసారం గట్టెక్కి మార్గం
చూడండి ! అదీగాక మూడు కొబ్బరి
కాయలు వున్నైకదా ! మొదటికాయ,
మనం ధనవంతులం కావాలనీ, రెండో
కాయ నేను ఎర్రగా మారాలనీ, మూడో
కాయ ఇంకేమైనా కావాలనీ కొడితే
బాగుంటుంది.” అని బదులు చెప్పింది.

భార్య మాటలు విద్వాంసుడి కేమీ నచ్చ
లేదు. “నీకేం మతి పోతోందా ! ముందు
సువ్వు ఎర్రగా అందగత్తెవైతే తర్వాత
మనం కోరుకునేవాటికి రెండు కొబ్బరికాయ
లున్నైకదా ! అంచేత సువ్వు యిప్పుడు
ఎర్రగా మారాలి” అని విద్వాంసుడు తన
మనస్సులో తల్చుకొని ఒక కొబ్బరి
కాయను తపి మని కొట్టాడు.

ఎంత ఆశ్చర్యం ! వెంటనే విద్వాంసుడి
భార్య శరీరం నిమ్మపండులాంటి రంగుకు
మారింది. విద్వాంసుడికి పట్టరాని సంతోషం
కలిగింది. ఒక్కసారి భార్యవంక ఎగా
దిగా చూశాడు. నిజంగా అమె శరీరం
మెరిసిపోతోంది. ఈ సంగతి పూట్లోవాళ్లకి
తెలిసింది. వాళ్లందరూ విద్వాంసుడి
భార్యను చూసి ఆశ్చర్యపోయారు. “ఇదే
మిటి ఎంత ! నిన్నటిదాకా నల్లగానే వున్నది,
ఈ రోజు ఎలా ఎర్రగా మారిపోయిందో !”
అని ముక్కుమీద వేళ్లేసుకుని అమ్మలక్క
లంతా ఎంతోఎంతగా చెప్పకో సాగారు.

విద్వాంసుడు మాత్రం 'అహ! నా భార్య ఎంత అందంగా ఉంది. రాణికూడా ఇంత అందంగా వుండదు. నే నెంతో భాగ్యశాలిని; సన్యాసి పుణ్యం కట్టుకున్నాడు' అని అనుకుంటూ రోజూ మురిచుకుంటుండేవాడు.

ఒక రోజు విద్వాంసుడు ఏదో ముఖ్యమైన పనిమీద ప్రక్క ఊరికి వెళ్లాల్సి వచ్చింది. తన భార్యను విల్చి "ఏమేవ్! నేను పొరుగువారు వెళ్తున్నాను. రెండు మూడు రోజుల్లో తిరిగి వస్తాను, బాగర్తగా ఇంట్లోవుండు!" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ మరుసటిదినం ఆ వూరి రాజకుమారుడు విద్వాంసుడు వుంటున్న విధివైపు గుర్రమీద స్వారిచేస్తూ వచ్చాడు. అదే సమయంలో విద్వాంసుడి భార్య విధి గుమ్మంలో నిల్చుని ఏదో అలోచిస్తూ వుండి. ఆ రాజకుమారుడు ఉంటేనే ఆ వూరి అడవారికి అమిత భయంగా వుండేది. అంచేత ఆ విధిలోని వారెవ్వరూ బయటికి రాలేదు. కాని విద్వాంసుడి భార్య రాజకుమారుడు వస్తూండటం చూడలేదు. రాజకుమారుడు సరిగ్గా ఆమె దగ్గరికివచ్చి నిలబడ్డాడు. ఆమె అందాన్ని చూసి ముగ్ధుడయ్యాడు. రాజకుమారుణ్ణి చూసి "విద్వాంసుడి భార్య భయంతో పణికి పోయింది. రాజకుమారుడు ఆమె చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని "ఇదుగో! నా అంతఃపురానికి రా! నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాను" అని బలవంతం చేశాడు.

ఆమె రాజకుమారుడికి ఏమీ బదులు చెప్పలేదు. ఎట్లానో చేతిపట్టు తప్పించుకుని లోపలికి వెళ్ళింది. కాని రాజకుమారుడు ఆమెను బలవంతంగా లాగి గుర్రం మీద ఎక్కించుకుని అంతఃపురానికి తీసుకుపోయాడు. ఒక చక్కని మేడలో ఆమెను ఒంటరిగా వుంచాడు. రాజభటుల్ని పిలిచి "ఎవ్వరూ ఈ మేడవైపు రాకూడదు సుమా!

ఎవ్వరైనా వచ్చారంటే వాళ్ళ తల తీయి
స్తాను బాగ్రత్త" అని అజ్ఞాపించాడు.

విద్వాంసుడి భార్య రెండు రోజులవరకు
అన్నం నీళ్ళూమాని మేడలో విడుస్తున్నది.

"అయ్యో! ఆ పాడు సన్యాసి మా
కెందుకు కొబ్బరికాయలు ఇవ్వాలి? నే
నెందుకు అందగత్తె కావాలి? ఈ కర్మ
నా కెందుకు పట్టాలి?" అని సన్యాసిని
తిట్టిపాసుకుంది.

ఇలా వుండగా పొరుగురు వెళ్ళిన
విద్వాంసుడు ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు.
వచ్చి రావడంతోనే తన భార్యను రాజ
కుమారుడు చెరపట్టి తీసుకు వెళ్ళాడన్న
సంగతిని విన్నాడు. "ఓరి, దుర్మార్గుడా!
ఇంతవరకూ వచ్చిందా నీ సంగతి. ఇప్పుడే
నీవని పట్టిస్తాను చూడు!" అని కండ్లైర
జేసి లోపలికి వెళ్ళి ఒక కొబ్బరికాయతెచ్చి
"నా పెళ్లాం ఎలుగ్గొడ్డుగా మారాలి" అని
చెప్పి కొట్టాడు. వెంటనే రాజుగారిమేడలో
వున్న విద్వాంసుడి భార్య ఎలుగ్గొడ్డుగా
మారిపోయింది. అసలే ఆకలితో మాడిపో
తుండటంచేత ఎలుగ్గొడ్డుకి కోపం ఎక్కు
వయింది. మేడలోని బీరువాలు, గాజు
దీపాలు, సీసాలు అన్నిటినీ ఒక్కసారిగా

ముక్కలు ముక్కలు చేసింది. 'గుర్, గుర్' మని గర్జించడం మొదలుపెట్టింది.

ఇక ఆ రాత్రి విద్వాంసుడి భార్యను
చూడబానికి రాజకుమారుడు బాగా అలంక
రించుకుని 'పెళ్ళికొడుకు లాగా తయారయ్యాడు. ఎవ్వరికీ తెలియకుండా మేడ
తలుపులు తీసి లోపలికి వెళ్ళాడు. మేడ
లోని ఎలుగ్గొడ్డు రాజకుమారుణ్ణి చూడగానే
అమాంతంగా మీదపడి గొళ్ళతో రాజకుమా
రుడి దేహమంతా చీల్చింది. అతను
'కుయ్యో మొర్రో' మని మొత్తుకున్నాడు.
కాని, రాజభటులు కూడా మేడలోకి

రా కూడదని రాజకుమారుడు యింతకు ముందు అజ్ఞాపించినందువల్ల వాళ్లు కూడా రాలేదు. ఎలుగ్గడ్డు మాత్రం రాజకుమారుణ్ణి చీల్చి రక్తం బాగా జుర్రుకుని గుర్గురీమంటూ గదిలో తిరుగుతున్నది.

మామూలు ప్రకారం మేడను కాపలా కాయడానికి రాజభటులు వచ్చారు. వారికి 'గుర్గురీ' మనే ఎలుగ్గడ్డు శబ్దం విని పించింది. వెంటనే వారు గది దగ్గరికి వెళ్లి చూశారు. "ఇదేమిటి ఎంత! లోపల ఎలుగ్గడ్డు వుండే!" అని వెరికేకలు పెట్టి లోపలికి వెళ్ళారు. అక్కడ రాజకుమారుడు కూడా చచ్చిపడి వుండటంచూసి భయపడ్డారు. ఎలుగ్గడ్డు రాజభటుల మీదికి ఊరికింది. కాని రాజభటులు తప్పించుకుని ఒక్క పరుగుతో అంతః పురానికి చేరుకున్నారు. ఎలుగ్గడ్డు మాత్రం వీధులవెంబడి కేకలు పెడుతూ పరుగెత్త సాగింది. దారినవెళ్లే పిల్లల్ని, పెద్దవాళ్లని కూడా గోళ్లతో చీలుస్తూ పెద్ద గందరగోళం

చేస్తూ విద్వాంసుడి యింటిదగ్గరికి వచ్చింది. ఎలుగ్గడ్డుని చూసి విద్వాంసుడికి విచారం వేసింది. "అయ్యో నా భార్యకు ఎంత అవస్థపట్టింది! అందంగా వుండటంవల్లనే కదా దీని కీ గతి? నల్లగా వుంటే ఎంత హాయిగా వుండేది! నాకుకూడా సుఖంగా వుండేది కదా!" అని అనుకుని మూడే కొబ్బరికాయను బయటికి తెచ్చి "నా భార్య పూర్వంలాగే మారిపోవాలి!" అని చెప్పి పగులగొట్టాడు—వెంటనే ఎలుగ్గడ్డు, మామూలు మనిషి అయింది.

భార్యను చూసి విద్వాంసుడు ఎంతో సంతోషించి దగ్గరికి లాక్కుని "అయ్యో పాపం! నువ్వు ఎంత కష్టపడ్డావే? ఈ పాడు కొబ్బరికాయలవల్లనే కదా నీ కీ గతి సంభవించింది. మనం వున్నదాంతో తృప్తి పడాలి. లేకపోతే ఇలాంటి కష్టాలే కలుగుతై" అని చెప్పి భార్యను ఓదార్చి అనాటినించీ ఆమెతో సుఖంగా కాలం వెళ్లబుచ్చసాగాడు.

వీరలక్ష్మి

పెద్దక్కయ్య

[గతసంచిక తరువాయి]

చలికాలం వెళ్లి ఎండాకాలం ప్రవేశించింది. ఈలోగా దొంగవెంకయ్య మళ్లీ ఆలోచనలు ప్రారంభించాడు, ఏవిధంగా వీరలక్ష్మిమీద కనితీర్చుకుందామా? అని. తన తోడిదొంగలతోపాటు ఎన్నో పన్నాగాలు పన్నాడు. కాని, వాళ్లకి వీరలక్ష్మి అంటే హడలు ఇంకా పోలేదు గనక, "ఇప్పటికి బాగా బుద్ధిచెప్పింది. మే మా రాక్షసి జోలికి మళ్లీరాము బాబూ" అన్నారు. కాని వెంకయ్యమాత్రం తన మొండిపట్టు విడవ లేదు. ఎట్లాగయినా వీరలక్ష్మి అంతు కనుక్కోవాలని నిశ్చయించుకొన్నాడు. ఎన్నో విధాల తన స్నేహితులకి ప్రోత్సాహమిచ్చాడు. "ఈమాటు తప్పకుండా మన మాయలో పడుతుంది. ఈపాటికి అది, మనం మళ్లీ రాకపోయేటప్పటికి, మనం యిక రాముగదా అని నిర్భయంగా తిరుగుతో వుంటుంది. మనం పొంచివుండి, దాన్ని వంటిరిగా పట్టుకుని మన కనితీర దానికి

తగిన శాస్తి చేద్దాం." అని అన్నాడు. వాళ్లు సరేనని గంతు లేకారు.

ఒక మంచిరోజు చూసుకుని దొంగలందరూ రాత్రివేళ వీరలక్ష్మి యింటికి బయల్దేరారు. ఇంటి వెనక దొడ్డి గోడఎక్కి తొంగిచూశారు. ఆరు బయట చల్లగాలికి మంచంమీద పడుకుని గాఢంగా నిద్రపోతున్నది వీరలక్ష్మి.

"చిక్కిందిరా మనచేతుల్లో ఈసారి" అని దొంగలు సంతోషంతో చంక తెగరేసి, గోడ దూకి వీరలక్ష్మి మంచాన్ని గోడదాటించి మోసుకుపోతున్నారు. సగం దోవలో వీరలక్ష్మికి మెలుకువవచ్చి, "ఏమిటా ఇట్లా కదులుతున్నాను" అనుకుని లేచి కూచుంది. ఆమెకి మంచం అడుగునించి ఈమాటలు వినపడ్డాయి. "ఒరేయ్ దీన్ని ఈసారి ప్రాణాలతో వదిలామా, మన ప్రాణాల్ని మింగుతుందిరా! అందుకని, ఈ మంచంతో సహా దీన్ని వూరిబయట పాడు

***** చందమామ *****

పద్మ భావిలో పడేద్దాంరా" అని. ఇది విని, విరలక్ష్మి హడలిపోయింది. "అమ్మో! ఈ కిరాతకుల చేతుల్లో మళ్ళీ చెక్కాను, ఇంక తప్పించుకోవడం ఎలాగో?" అని ఆలోచించసాగింది. కొంత సేపటికి ఓ చక్కటి ఉపాయం తట్టింది. మెల్లిగా మంచం నవారు సందుల్లోంచి చెయ్యిదూర్చి, ఒక్కొక్కడి పిలకే బయటికిలాగి, ఒకడి పిలక ఇంకొకడి పిలకకి ముడేసి మంచం నవారుకి కట్టింది.

ఈ మంచాన్ని మోసుకుంటూ, దొంగలు, ఒక అడవిలోంచి వెడుతున్నారు. పొగా, పొగా, ఒక పెద్ద చింతచెట్టు వచ్చింది. ఇదే సమయమని విరలక్ష్మి ఆ చింతచెట్టు కొమ్మలు పట్టుకుని చెట్టు ఎక్కిపోయి, ఆకుల చాటున దాక్కుంది.

పాపం దొంగలు, ఆ పుత్ర మంచాన్ని భావి దగ్గరకు మోసుకునిపోయి, "చావు ముండా, మమ్మల్ని ఎన్ని తిప్పలు పెట్టావు? ఇంక పీడ వదిలిపోయింది" అని ఆ మంచాన్ని విసురుగా ఆ భావిలో పడేసారు. ఆ మంచంతోపాటూ ఆ ఆరుగురు దొంగలుకూడ భావిలోపడ్డారు: "అసాధ్యపు ముండ, ఈమాటూ మనని ఏమార్చి, తప్పించుకుందిరా, బుద్ధి తక్కువయి దీని జోలి కొచ్చాం. దీన్ని ఏ మొనగాడూ జయించలేడు. యింకా నయం, మన అదృష్ట వశాత్తు కాళ్ళూ చేతులు, విరగ లేదు." అని ఒకళ్ళ కొకళ్లు బుద్ధి చెప్పకుంటూ, ఒకడి మొలనున్న కత్తి తీసుకుని పిలకలన్నీ కోసుకుని, అట్లా ఆ

భావిలోనే కూచున్నారు, ఏ దారిపోయేవాడన్నా వాళ్లని బయటికి తీస్తాడేమోనని.

చివరికి, ఆ అడవిలోంచి ప్రయాణం చేస్తున్న కొందరు వర్తకులు, దాహమేసి, ఆ పాడుభావి దగ్గరకు వెళ్లి నీళ్లు పున్నాయో లేవోనని తొంగిచూసారు.

ఈ ఆరుగురు దొంగలూ వాళ్లని చూసి, "అయ్యో, మమ్మల్ని బయటికి తియ్యండి, మీకు ఎంతో పుణ్యం వుంటుంది." అని బతిమాలుకున్నారు.

ఆ వర్తకులు జాలిపడి వాళ్లని బయటికి తీశారు. "ఈ భావిలో ఎట్లా పడ్డారు మీరు" అని వర్తకులు అడిగారు దొంగలని. వాళ్లు జరిగిందంతా చెప్పకండా "వీరలక్ష్మి అనే పంచకురాలు, మమ్మల్ని మోసంచేసి, ముక్కులుకొని, మా ఆవుల్ని దొంగిలించి

చివరికి ఈ పాడుభావిలో పడేసిపోయింది" అని చెప్పుకున్నారు. ఆ వర్తకులలో వీరలక్ష్మి నిజమయిన భర్త వెంకయ్య ఒకడు. దేశ దేశాలు వర్తకంచేస్తూ తిరిగి, పెళ్లాన్ని తనతో తీసుకు వెడదామని ఈ పూరుమీదుగా వస్తూవున్నాడు. వీరలక్ష్మిని గురించి ఈవిధంగా వినేటప్పటికి చాలా కోపం వచ్చింది అతనికి. వెంటనే అత్తవారింటికి బయల్పడేరాడు పొట్లాడడానికి.

ఈలోపల వీరలక్ష్మి, తెల్లవారగానే, తను అంతసేపూ కోసిన చింతచిగురు వెళ్లో కట్టుకుని, ఇంటికి బయలుదేరి వచ్చి, తన అక్కలచేత చింతచిగురు పప్పు చేయించింది. అక్కా చెల్లెళ్లంతా భోజనాలు చేసి తీరిగ్గా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూచున్నారు.

ఇంతలో వీరలక్ష్మి భర్త వెంకయ్య అక్కడికి వచ్చాడు. ముందర వెంకయ్య గారిని ఎవరూ గుర్తుపట్టలేదు. దాంతో వెంకయ్యగారికి, మరి కోపం వచ్చింది.

"నన్ను అప్పుడే మరవనుగూడా మరిచారన్నమాట! నేను లేకపోవడం చూసి మీ చెల్లెలు బాగా చెలరేగింది. నా పరువంతా తీసేసింది." అని అతిచాడు.

వీరలక్ష్మి అక్కలా, బాపలా, వెంకయ్య గారి మాటల్ని బట్టి, ఆయన రూపాన్ని బట్టి, అతనే అసలు వెంకయ్య అనీ, వీరలక్ష్మిని తీసికెళ్ళింది, ఎవడో మోసగాడనీ తెలుసు కుని, అతన్ని మంచిగా బతిమాలుకుని, అంత కోపానికి కారణమేమని అడిగారు.

"ఏమి కారణమా! పాపం, ఆరుగురు అమాయకుల్ని మీ చెల్లెలు మోసంచేసి, ముప్పుతిప్పలూ పెట్టి, అఖిరికి వాళ్లని పాడు భావిలో పడేసిందట. ఈ సంగతి వూరంతా తెలిస్తే నా కింక మర్యాద వుంటుందా?" అని అరిచాడు వెంకయ్య.

తమ కేమీ తెలిదనిన్నీ, వీరలక్ష్మి నేకను క్షోమని వాళ్లు చెప్పారు. వెంకయ్య వీర లక్ష్మిని పిలిచి అడిగాడు. "మీ కెవరు చెప్పారు?" అని అడిగింది వీరలక్ష్మి.

"ఎవరు చెప్పేదేమిటి? వాళ్లని స్వయంగా, మేము వర్తకులందరం కలిసి భావిలోంచి బయటికి తీశాం. ఎవరు పడేశా రంటే నీ పేరు చెప్పారు. పయిగా నువ్వు చేసిన మోసాలన్నీ చెప్పుకుని మొత్తు కున్నారు. నలుగురులో తలెత్తడానికి సిగ్గు చేటనిపించింది నాకు" అన్నాడు వెంకయ్య.

"అవును నేనే పడేసినమాట నిజం. కాని అలా ఎందుకు చేశానో మీ రందరూ వినండి" అని, వీరలక్ష్మి దొంగ వెంకయ్య తనని ఎట్లా మోసంచేసి ఎత్తుకుపోయాడో, తను దొంగలందరిని ఎట్లా విడిపించిందో అంతా చెప్పింది. అందరూ చాల అశ్చర్య పడి, వీరలక్ష్మి ధైర్య సాహసాలకి ఎంతో మెచ్చుకున్నారు. మ ర్నా డు, అసలు వెంకయ్యగారు వీరలక్ష్మిని తనతో తన వూరికి తీసుకుని వెళ్లిపోయినాడు.

[అయిపోయింది]

అనగా అనగా ఒక ఊళ్లో ఒక చెవిటి అతను ఉన్నాడు. అతను ఈమధ్యనే పెళ్ళిచేసుకుని కొత్త అల్లుడయ్యాడు. ఒక రోజున అతనికి మామగారిదగ్గరించి ఒక జాబువచ్చింది. అందులో ఆయనకు జబ్బుగా ఉందని అల్లుణ్ణి ఒకమాటు వచ్చి చూసిపొమ్మని ఉంది.

చెవిటి అల్లుడికి ఆ ఉత్తరం చూసు కునేవరకు దుఃఖానికి బదులు సంతోషమే వచ్చింది. అది ఎందుకో తెలుసా? అత్తగారింటికిపోతే భార్యని ఒకమాటు చూచుకు రావచ్చునని.

తీరా బయలుదేర బోయే ముందు అల్లుడికి ఒక సందేహం కలిగింది. నాకు చెప్పడు దాపరించిందికదా! మామగారు మాట్లాడేది నాకెలా తెలుస్తుంది? ఒక వేళ విసవడక వారు ఒకటి అడిగితే నేనింకొక

సమాధానమిస్తే మనసంగతి బయటపడి పోదా? కాబట్టి, ముందుగా నేనే "ఏమండి మామగారూ! ఇప్పుడు వెంట్రో ఎలా ఉంది?" అని అడిగితే, అప్పుడు ఆయన - "ఫర్వా లేదు, కొంచెం సయమే!" అంటాడు. అతర్వాత "అయితే మీకు ఇప్పుడు ధారక మేమిటి?" అని అడిగేస్తాను. వారు "ఏదో గంజినీళ్లు తాగుతున్నా"నని సమాధాన మిస్తారు. అప్పుడు ఇక సులభంగా "సరే, అదే తీసుకోండి; కాని ఏవైద్యుడి దగ్గర మందు తీసుకుంటున్నారు?" అని అడిగి వెయ్యవచ్చును. ఆయన ఏదో పేరుచెప్పి వారిదగ్గర పుచ్చుకుంటున్నానని చెప్పు తాడు. అప్పుడు "సరే, వారిదగ్గరే పుచ్చు కోండి!" అంటాను. అంతటితో నాపని తీరిపోతుంది. చక్కగా పెళ్లాందగ్గరికిపోయి మాట్లాడి ఆవిడను వెంటబెట్టుకుని ఇంటికి వచ్చేస్తాను, అనుకున్నాడు.

చెవిటి అల్లుడు చల్లగా మామగారి ఊరు చేరుకున్నాడు. అఱ్ఱాణ్ణే ఒకచోట ఒక మనిషి కూర్చోబిడ్డలు అమ్ముతున్నది. అది చూడగానే మామగారి పిల్లలకి ఏదైనా తీసుకుపోవాలని జ్ఞాపకం వచ్చింది. అయితే ఏవి తీసుకుపోవాలి? అక్కడవున్న కూరగాయలలోకెల్లా పండు మిరపకాయలు ఎర్రగా అందంగా ఉన్నాయి. ఇంకేం అవి ఒక అణాకు తీసుకుని మామగారి ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

అతను వాకిట్లో అడుగు పెట్టాడేలేదే బావమరదులు వచ్చి అతని కాళ్ళకు చుట్టుకున్నారు. వాళ్ళచనువు చూసేవరకు అల్లుడు సంతోషం పట్టలేకపోయాడు. తన చేతిలో మిరపకాయలు తలా నాలుగు పంచిపెట్టి, ఇంకొనాలుగు మామగారికోసం అట్టే పెట్టాడు.

ఇంతలో ఒక్కొక్క పిల్లవాడూ మిరపకాయలు కొరకటమూ ఏడవటమూమొదలు పెట్టారు. మన చెవిటి అల్లుడు పిల్లలు కాయలు చాలక ఏడుస్తున్నారనుకుని తన చేతిలో ఉన్న ఆ నాలుగు కాయలుకూడా వాళ్ళకే ఇచ్చాడు. పిల్లలు ఏడుపు మానలేదు. ఇంతలో అతనిఅత్త బయటికివచ్చి సంగతంతాచూసి "భలే సరసమాడావులే బాబూ! ఆ నోరుతెలియని పిల్లలతో! నీ కెవరూ పెద్దవారు దొరకలేదా నీచాతుర్యం చూపించటానికి" అని కోపపడింది.

పాపం అల్లుడి మొహం తెల్లబడిపోయింది. జరిగిన పొరపాటుకు మనసులో తిట్టుకుని, చల్లగా మామగారి దగ్గరికి

వెళ్లాడు. అల్లుణ్ణి చూడగానే మామ మొహం వికసించింది. కూర్చోమని చేతితో సైగచేశాడు.

అల్లుడు మామగారి పక్కమీద కూచుని అదివరకు వల్లించుకు వచ్చిన ప్రకారం “ఏమండీ మామగారూ! ఇప్పుడు వెంట్రో ఎలా ఉంది?” అని అడిగాడు.

“ఏమి చెప్పేది నాయనా! నా స్థితి చూస్తే ఇవ్వాలే, రేపో అన్నట్టువుంది. ఇంతకీ మనచేతిలో ఏముంది?” అన్నాడు భావిలోనించి మాట్లాడినట్లు.

అల్లుడికి ఆ మాటలు ఒక్కటికూడా వినపడలేదు. అయినా ఆ వెనక అనుకుని వచ్చిన మాటలు ఒక్కటొక్కటే అస సాగాడు: “అయితే మీకిప్పుడు ధారకం ఏమిటి?”

మామకు ఈమాట వినేవరకు అసహ్యం వేసింది. “ధారకంకాదు, నాపిండాకూడు తింటున్నాను!” అన్నాడు విసుగుతో.

అల్లుడికి ఈ మాటా వినపడలేదు. అయినా విన్నట్టు సంతోషించి-“ఐతే మరి మంచిది. కొన్నాళ్లు అదే తీసుకోండి. దగ్గరే మందు, పుచ్చుకోండి. వారిని

మీ ఆరోగ్యం బాగుపడుతుంది.” అని చిరు నవ్వుతో-“మరి మీకిప్పుడు మందు ఎవరూ ఇచ్చేది?” అని అడిగాడు.

ఈమాట వినేవరకు మామకు గొంతు వరకు కోపంవచ్చింది. అది అంతా ఆయన దిగమింగుకుని “ఎవరా? యమధర్మరాజు.” అని కళ్లుమూసుకున్నాడు.

“అయితే ఇకేం! నిర్భయంగా వారి దగ్గరే మందు, పుచ్చుకోండి. వారిని

నమ్ముకున్నవాళ్ళకి ఏమీ భయంలేదు." అన్నాడు.

మామకు కోపంవచ్చి ఇక ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఇక తను వచ్చిన పని అయిపోయింది. కదా, భార్యనైనా చూద్దామని అల్లుడు ఇంట్లోకి పోయాడు. అతనికి భార్యబదులు అత్త ఎదురైంది. అల్లుడిని చూడగానే ఆమెకు ఎక్కడలేని కోపమూ వచ్చింది.

"ఏం బాబూ ! మళ్ళీ ఏం తెచ్చావు ? పిల్లలు నీ మూలాన నేరు మండి చస్తున్నారు?" అని మందలించింది.

ఈమాటు పిల్లలు బావచుట్టూ చేరి చొక్కా లాగి, పంచె లాగి గోలచేయటం మొదలుపెట్టారు.

మామగారు ఈ గోల అంతా మంచం మీదనించి విని భార్యతో - "మనకి భలే అల్లుడు దొరికాడు! నేను యమధర్మ రాజు దగ్గరికిపోతే బాగుంటుందట విడికి!" అన్నాడు.

ఈ మాట వినేవరకు అత్తకు ఏడుపు వచ్చింది. "మనకు తెలియక ఆ చిన్నదాని గొంతు కోశామో!" అని విడవటం మొదలుపెట్టింది.

పాపం చెవిటి అల్లుడికి ఇదంతా ఏమీ అర్థంకాలేదు. ఇప్పుడే బయటికి వెళ్ళి వస్తానని అత్తతో చెప్పి తిన్నగా ఇంటిదారి పుచ్చుకున్నాడు. పాపం! ఆవాళ్ అతనికి తిండికూడా లేదు. ఇల్లు చేరుకునేవరకు అతని తాతలు దిగివచ్చారు!

అనం గనంగా ఒక పూరు. ఆ పూళ్లో ఒక బీద జంగందేవర వుండేవాడు. అతను ప్రతిరోజు ప్రాధ్మ్యమైతేచి, స్నానంచేసి, ఒంటినిండా విభూదిరేఖలు పెట్టుకుని పూళ్లో భిక్షాటనకి పోయి, ఆ వచ్చిందాంతో పొట్ట నింపుకుని జీవిస్తుండేవాడు.

ఆ పూరికి ఒక రాజు వున్నాడు. పాపం ఆ రాజుకి ఎంతకాలానికి పిల్లలు కలగలేదు. చివరికి, ఎన్నో పూజలు, పునస్కారాలు చేయ్యగా, చేయ్యగా అతనికి ఒక కొడుకు వుట్టాడు. రాజు సంతోషానికి అంతులేదు. పెద్ద విందు ఏర్పాటుచేసి అపూళ్లో అందరినీ పిలిచాడు.

విందు పూర్తిఅయింది. రాజుగారికి ఒక పెద్ద తోటకూడావుంది. అందులో రక రకాల పళ్లచెట్లు, రకరకాల పిట్టలువున్నై. విందుకు వచ్చినవారితో రాజు "నా తోటలో మీకు ఎవరికి ఏది కావాలిసే అది పట్టుకు పొండి," అన్నాడు. ఇంకేం, ఒకరు ఒక మామిడిచెట్టుని వున్న కాయలన్నీ రాల్చు

కున్నారు, మరొకరు ఒక నపాటాచెట్టుని వున్న కాయలన్నీ కోసుకున్నారు. ఇలా అందరూ ఎవరికి కావలసినవి వారు తీసుకుపోయారు. ఇక మన జంగందేవర ఏంచేశాడో తెలుసా? ఆ తోటలో ఒక కొంగ పిల్ల కనిపించింది. దాన్ని తీసుకుని యింటికి వెళ్లి పెంచుతున్నాడు.

* * *
కొన్నాళ్లు గడిచినై. కొంగపిల్ల పెరిగి పెద్దదైంది. అప్పుడు మన జంగందేవర దాని మెడకి ఒక చిన్నరాయి కట్టి ఎగర వేశాడు. అది ఎగిరి, ఎగిరి సాయంకాలానికి యింటికి తిరిగొచ్చింది. మర్నాడు యింకొంచెం పెద్దరాయి కట్టి ఎగరేశాడు. మళ్ళీ అలాగా ఎగిరి ఎగిరి తిరిగివచ్చింది. రోజు యిలాగే, ఒక రోజుకంటే యింకో రోజు పెద్దపెద్ద రాళ్లు కట్టి ఎగరవేస్తూ వచ్చాడు. కొంగకూడా ఆ బరువుకు అలవాటుపడి ఆ రాతితోపాటే ఎగురుతూ సాయంకాలానికి యింటికి తిరిగివచ్చేది.

అఖరికి ఒక రోజున మన జంగందేవర తనే కొంగమీద కూర్చున్నాడు. వెంటనే కొంగ రోజులాగానే, ఆకాశానికి ఎగిరిపోయి తిరిగి యింటికి తీసుకునివచ్చి దించింది. అరోజు మొదలుకొని జంగందేవర కొంగ మీదే షికార్లకి పోతూవుండేవాడు.

ఒక రోజున మన జంగందేవర మామూలుగా స్నానంచేసి, ఒంటినిండా విభూది రేఖలు ధరించి కొంగమీద ఎక్కి షికారుకు బయలుదేరాడు. అలా పోతూ పోతూ వుండగా రాజుగారి మేడ వచ్చింది. సరిగ్గా అదే సమయాన రాజుగారి

కూతురు మేడమీద తలార్చుకొంటూవుంది. ఆకాశాన వస్తున్న మన జంగందేవరని చూసింది. ఒంటినిండా విభూదిరేఖలు అవీ చూసి కైలాసంనించి శివుడే దిగి వస్తున్నాడనుకొని నమస్కారంచేసి మేడ మీదికి దిగమని కోరింది. వెంటనే మన జంగందేవర దిగాడు.

“తమ రెవరో తెలుసుకోవచ్చా? చూడ బోతే తమరు పరమశివునిలా వున్నారే!” అని అడిగింది రాజు కూతురు.

“అవును, నేను పరమశివుడినే. భూలో కంఠో సంచారం చేద్దామని కైలాసంనించి వస్తూన్నాను.” అని బొంకాడు జంగందేవర.

“అలాగైతే మీరు నన్ను వివాహమాడాలి. మిమ్మల్ని తప్ప యింకొకరినీ పెళ్లిచేసుకోను” అని పట్టుబట్టింది రాజు కూతురు.

“సరే, అలాగే. మళ్ళీ రేపు ఈ వేళకు వస్తాను. ఈలోగా నీ తలిదండ్రులతో చెప్పి, సిద్ధంగా ఈ మేడమీదనేవుండు. నేను వచ్చి నిన్ను నాతోకూడా తీసుకుపోతాను” అని చెప్పి జంగందేవర తిరిగి కొంగమీద ఎక్కి యింటికి వెళ్లిపోయాడు.

ఈ సంగతంతా రాజుకూతురు తలి దండ్రులకు చెప్పింది. “పరమశివు

చందమామ

డేమిటి, కైలాసంనించి దిగిరావట మేమిటి? ఒక వేళ వచ్చినాకూడా, నన్ను పెళ్లాడట మేమిటి?" అని రాజు ఎంతో ఆశ్చర్య పోయాడు.

"కాదు. రేపు ఈవేళకి మనం అందరం మన మేడమీద వుండాలి. అప్పుడు మీ కళ్లతో మీరే చూస్తారు నే చెప్పింది నిజమో అబద్ధమో!" అంది రాజుకూతురు.

"సరే, అలాగే చూద్దాం" అని రాజు ఈ సంగతిపూర్ణో చాటింపు వేయించాడు.

తెల్లవారేసరికల్లా పూర్ణో జనాభా అంతా ఈ వింత చూద్దామని రాజుగారి మేడ చుట్టూ మూగారు. రాజు, రాణి, తమ కుమార్తెతో మేడమీద పరమశివుని రాక కోసం కాచుకుని వున్నారు.

జంతలో మన జంగందేవర, రోజూ కంటే యింకా ఎక్కువగా విభూదిరేఖలు ధరించి, ఒక చేత్తో త్రిశూలం, మరొక చేత్తో కత్తి పట్టుకుని, కొంగమీద మేడ పైగావచ్చాడు. రాజు, రాణి సంతోషం పట్టలేక "స్వామి, దిగి రండి" అని అహ్వానించారు.

మన జంగందేవరకికూడా ఎక్కడలేని సంతోషం కలిగింది. ఆ సంతోషంలో తన చేతిలోవున్న కత్తిని దర్భాగా అటూ యిటూ త్రిప్పాడు. కొంగకి చేప లంటే

యిష్టంగదూ! ఆ ఎండకు కత్తి తలుక్కు మని ఒక చేపలా కనిపించింది కొంగకి. దాన్ని పట్టుకుందామని కొంగ గబుక్కున మేడ ముందుకు జాపింది. ఇంకేముంది? పదు నైన ఆ కత్తి తగలగానే కొంగమేడ కాస్తా తెగిపోయింది. దాంతో, మన ఓక్కరి జంగందేవర "హరహరా" అంటూ మేడ మీదికిపడి ప్రాణాలు విడిచాడు.

వచ్చినవా క్షంతా జంగందేవర చేసిన మోసం గ్రహించి మోసానికి తగినశాస్త్ర జరిగిం దనుకుంటూ ఎవ రిళ్లకు వాళ్లు వెళ్లారు. మనమూ మన యింటికి వచ్చాం.

గూ న న్న క థ

పూర్వం ఒక పూజో ఒక పెద్దమ్మ వుండేది. ఆ పెద్దమ్మకి ఏడుగురు కొడుకులు. ఏడుగురిలో పెద్దకొడుకు గూని వాడు. అంచేత ఆరుగురు తమ్ములూ అన్నని 'గూనన్న' అని పిలిచేవాళ్ళు. అతన్ని చూస్తే తమ్ములకెవరికీ సరిపడేదికాదు.

కొంతకాలానికి పెద్దమ్మ తన ఏడుగురు కొడుకులకి పెళ్ళిళ్ళు చేసింది. పాపం, మన గూనన్న ఖర్మానికి తగ్గట్టు పెళ్ళాంకూడా గూనిదే దాపరించింది. ఇదిచూసి తమ్ములు యింకా ఎగతాళి చెయ్యటం మొదలెట్టారు. అయినా గూనన్న ఏంచేస్తాడు? వాళ్ళు ఎన్ని అన్నా ఎదురు చెప్పకుండా పూరుకునేవాడు.

మరి కొంతకాలానికి అన్నదమ్ములందరూ భాగాలు పంచుకున్నారు. పెద్దమ్మకి ఏడు గేదెలుకూడా వున్నై. వాటిలోకూడా ఒక గేదె గూనిది. పాపం గూనన్న భాగంలో గూని గేదె వచ్చింది. తనూ, తన పెళ్ళాం గూనివాళ్ళు అరు నప్పుడు యిక గేదె గూనిదైతేమాత్రం తప్పు తుండా అనుకుని గూనన్న దాంతోనే తృప్తి పడి పూరుకున్నాడు. పెద్దమ్మకికూడా

గూనన్న అంటే గిట్టేదికాదు. అంచేత భాగాలు పంచుకున్న తర్వాత పెద్దమ్మ మిగిలిన ఆరుగురు కొడుకుల వైపే చేరింది.

గూనన్న తన గూని పెళ్ళాంతోటి గూని గేదెతోటి వేరే కాపురం వుంటున్నాడు. రోజూ పాలు పితకటం గూనన్న వంతు. గేదె గూనన్న పెళ్ళాన్ని దగ్గిరికే రానిచ్చేది కాదు.

ఇలా వుంటుండగా ఒకరోజున గూనన్న ఏదో పనిమీద పొరుగుూరు వెళ్ళవలసి వచ్చింది. మరి తను పూరికి వెడితే పాలు ఎవరు పితుకుతారు! అందుకని అపని తన తమ్ముల్లో ఎవరికైనా వప్పుజెబుదా మను కున్నాడు. అనుకుని పెళ్ళాన్ని పిలిచి, "ఏమే, నేను పూరికి వెడుతున్నాను. మళ్ళీ రెండు రోజుల్లో తిరిగిస్తాను. ఈ రెండు రోజులు పాలు పితకటానికి నా తమ్ముళ్ళ నెవరినైనా రమ్మను" అని చెప్పి గూనన్న పూరికి వెళ్ళిపోయాడు.

సరే గూనన్న పెళ్ళాం తన మరదులలో ఒకరిని పిలిచి పాలు పితికిపెట్టమని అడిగింది. సరే నన్నాడు మరిది. అప్పుడు

గూనన్న పెళ్లాం ఒక్కొక్కటి మూడుశేర్లు పట్టే మూడు తప్పేలాలు మరిది కిచ్చింది, పాలు పితకటానికి. మరిది పాలు పితకటం మొదలెట్టాడు. మూడు తప్పేలా లూనిండినె. ఇంకా పాలు వున్నై. ఇంతలోనే గూనన్న పెళ్లాంవచ్చి “ఇంక చాలు, మిగిలిన పాలు దూడకి పదిలెయ్యి.” అంది. ఇది వినేసరికి మరిది అశ్చర్యపోయాడు! ఎంచేతనంటే తమ గేదెలన్నీకూడ శేరుకు మించి పాలు యివ్వటంలేదు. అలాంటది, ఒక గూనిగేదె తొమ్మిది శేర్ల పాలు యిచ్చింది. పైగా యింకా యిమ్మావుంటే గూనన్న పెళ్లాం ‘దూడ తాగుతుంది, పదిలెయ్యి’మంది. అసలే గూనన్న అంటే గిట్టదుకదా! పైగా యిది చూసేసరికి గూనన్న తమ్ముడికి ఎక్కడలేని ఓర్వలేని తనం వచ్చింది. ఎలాగైనా గూనన్న గేదెని చంపివెయ్యా లనుకున్నాడు. ఇలా అనుకోటమే తడవుగా తన మిగత అయిదుగురు అన్నలదగ్గరికిపోయి “చూశారరా, మన గేదెల్లో ఒకటికూడా శేరుకు మించి పాలు యివ్వటంలేదు. అలాంటది మన గూనన్న గేదె యివ్వాళ తొమ్మిది శేర్లకు పైగా పాలిచ్చింది. ఎలాగైనా దాన్ని చంపెయ్యాలి” అని చెప్పాడు. వాళ్ళూ సరేనంటే సరేసన్నారు.

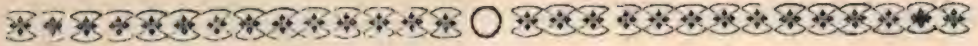
మర్నాడు ప్రాద్దున్న మళ్ళీ మరిది వచ్చాడు పాలు పితికిపోవటానికి. పాలు పితికినతర్వాత అతను గూనన్న పెళ్ళాంతో “ఒదినా, ఒదినా! మా గేదెల్ని పాలం

తొలుకు వెళ్తున్నాం. నీ గేదెనికూడా తీసికెళ్ళమన్నావా?” అని అడిగాడు. పాప మా వెర్రిబాగులదానికి తన మరదులు పన్నిన కుట్ర ఏమీ తెలుసు? అంచేత “అలాగే నాయనా! మీరు మేపుకొస్తానంటే నేను ‘కాదంటానా’” అని గేదెని పంపింది.

ఈలోగా మిగిలిన నలుగురు తమ్ములు పూరిబయట ఒక అడవి వుంటే అందులో ఒక పేద గొయ్యితవ్వ దానినిండా సీసపు పెంకులు, మేకులు అవీ పాతి సిద్ధంగా వున్నారు. కాసేపటికి గూని గేదెని తీసుకుని అయిదోవాడు వచ్చాడు. అయిదుగురూ చేరి పాపం ఆ గూనిగేదెని గొయ్యిలోకి త్రోసేవారు. గాజు పెంకులు అవి

గుచ్చుకుని గేదె ఒళ్ళంతా రక్తం పరచు
లుగా కారిపోతోంది. ఈవిధంగా వాళ్ళ తమ
అన్నమీది కని పాపం నేరులేని ఆ గేదె
మీద తీర్చుకున్నారు.

ఇక్కడిలా వుండగా పొరుగుూరు వెళ్ళిన
గూనన్న యింటికి తిరిగి 'వచ్చాడు.
జరిగిన సంగతంతా తెలుసుకుని తన
గేదెని వెతుక్కుంటూ బయలుదేరాడు.
వెతుకుతూ, వెతుకుతూ, చివరికి గేదె వున్న
గోతిదగ్గరికి వచ్చాడు. గూనన్న వసున్న
అలికిడి విని మిగతా అయిదుగురు
తమ్ములూ ఉడాయించారు.

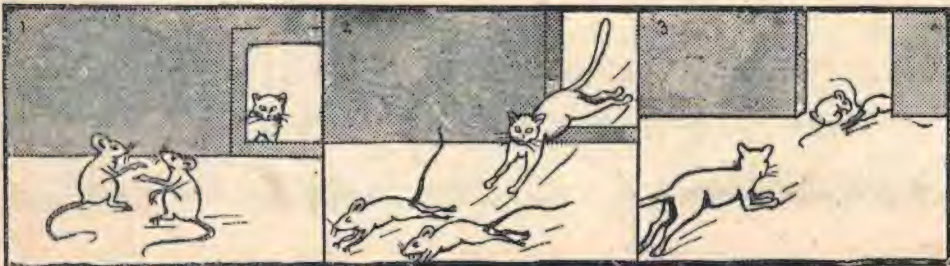
గోతిలో గేదె కనిపించింది. పాపం
గూనన్న చాల విచారించాడు. ఇదంతా తన
తమ్ములు చేసిన మోసమేనని గ్రహించి
ఎలాగైనా వాళ్ళకి బుద్ధి చెప్పాలని నిశ్చ
యించుకున్నాడు.

తర్వాత ఒక మాదిగవాణ్ణి పిలిచి గేదెని
బైటికి తీయించాడు. చర్మం మాదిగవాడి
కిచ్చి, మాంసం అంతా బస్తాల్లో కెత్తి
కుట్టించి ఒక గుఱ్ఱం మీద వేసుకుని
బయలుదేరాడు.

అలా పోయి, పోయి ఒక చెట్టునీడన
ఆగి అక్కడ విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నాడు.
ఇంతలో మరో వర్తకుడు గుఱ్ఱంమీద ఏదో
బస్తాలు వేసుకుని ఆ దారివెంటే వచ్చాడు.

గూనన్నని చూసి దిగాడు. 'మీ దేవురూ'
అంటే 'మీ దేవురూ' అని 'నీ బస్తాల్లో ఏ
మున్నె' అంటే 'నీ బస్తాల్లో ఏమున్నె'
అని ప్రశ్నించుకున్నారు. తర్వాత ఇద్దరూ
చెట్టుకింద విశ్రాంతి తీసుకుందామని పడు
కున్నారు. గూనన్న మాత్రం నిద్రపో
తున్నట్టు నటించూ పడుకున్నాడు. వర్తకుడు
కాసేపట్లో నిద్రపోయాడు. వెంటనే గూనన్న
తన గుఱ్ఱాన్ని మాంసం బస్తాల్ని అక్కడ
వదిలి, వర్తకుడి గుఱ్ఱంమీద అతని రూపా
యల బస్తాలతో ఉడాయించాడు. వర్తకుడు
లేచి చూసుకుని జరిగిన మోసానికి విచా
రించాడు.

గూనన్న రూపాయల బస్తాలతో యింటికి
చేరాడు. గూనన్న పెళ్ళాన్ని పిలిచి,
"ఒసే, మా తమ్ముళ్ళ యిళ్ళకుపోయి ఎవరి
దగ్గరైనా కుంచం వుంటే పట్టుకురా,
రూపాయలు కొలిచి మళ్ళీ యిచ్చేద్దాం"
అన్నాడు. సరేనని గూనన్న పెళ్ళాం ఒక
మరిది యింటికి వెళ్ళి కుంచం యిమ్మని
అడిగింది. గూనన్న ఏమి కొలుస్తాడో
తెలుసుకోవాలని మరిది కుంచం అడుగున
చింతపండు పెట్టి యిచ్చాడు. గూనన్న
రూపాయలుకొలిచి కుంచం తిరిగియిచ్చి
వేసాడు. కుంచం అడుగున చింతపండు
వుంటుంటే ఒక రూపాయి దానికి

అతుక్కుంది. అది చూసి గూనన్న తమ్ముడు అశ్చర్యపోయి మన గూనన్నకి కుంచాలతో కొలవవలసినంతగా రూపాయలు ఎక్కడివో తెలుసుకోవాలనుకుని, వచ్చి గూనన్నని అడిగాడు.

"ఒరే, మీరు కుట్రపన్ని నా గేదెని చంపారు గదా. అయినా నేను మాత్రం తెలివి తక్కువవాడినా. గేదె మాంసం అంతా ముక్కలు ముక్కలుచేసి బస్తాల కెత్తి ముక్క రూపాయి చొప్పున అమ్ముకొచ్చాను" అని చెప్పాడు.

తమ గేదెల్నికూడా చంపి, వాటి మాంసంకూడా ముక్క రూపాయి చొప్పున అమ్ముకోవచ్చుగదా అనుకుని మిగతా అయిదుగురు తమ్ములుగూడా తమ గేదెల్ని బలవంతాన చంపి వాటి మాంసం అయిదు బస్తాల కెత్తి, పూట్లో అమ్మటానికి బయలుదేరారు. పూట్లోవాళ్లు 'బస్తా ఎలా?' అని అడిగారు. ఇలా అడిగేసరికి వాళ్లకి ఎంతో అశ్చర్యంవేసింది. 'ఇదేమిటి? మా అన్న ముక్క రూపాయి చొప్పున అమ్ముకొనే మీరు బస్తా ఎంతని అడుగుతున్నారేమిటి?' అన్నారు. అఖిరికి ఎలాగైతేనేం బస్తా రూపాయ చొప్పున అయిదు బస్తాలూ అయిదు రూపాయలకి అమ్ముకుని యింటికి వచ్చారు. గూనన్న తమని యిలా మోసం

వేసినందుకు ఎలాగైనా కని తీర్చుకోవాలనుకున్నారు. అయిదుగురూ చేరి ఆరాతికి గూనన్న యిల్లు తగలబెట్టాలనుకున్నారు.

ఈ సంగతి గూనన్న చెవిన ఎలాగో పడ్డది. తన యింటో సామానుతోసహా పెళ్లాన్నికూడా తీసుకుని పూరిబైట అడివికి చేరుకున్నాడు. గూనన్న అటు పోగానే అతని అయిదుగురు తమ్ములూ వచ్చి, గూనన్న యింట్లోనే వున్నాడనుకుని వెంటనే యింటికి నిప్పు అంటించి, "చావరా, గూనన్న! ఇవ్వాల్టితో నీ కి భూమ్మీద రుబం తీరింది. మమ్మల్ని మోసం చేసినందు కిదే కాసి" అని చంకలెగరేసుకుంటూ తమ యిళ్లకు చేరుకున్నారు.

తెల్లవారింది. గూనన్న పెళ్లాంతోపాటు తిరిగి వచ్చాడు. ఇల్లు కాలి బూడిదే పోయివుంది. మరో యిల్లు అద్దెకు తీసుకున్నాడు. కర్రాగిర్రా కాలగా బొగ్గులు మిగిలినై. గూనన్న ఆ బొగ్గులన్నీ మళ్ళీ బస్తాల్లోకి నింపి మళ్ళీ అదివరకటి లాగానే పూట్లోకి గుఱ్ఱంమీద బయలుదేరాడు.

గూనన్న అదృష్టంకొద్దీ ఈసారికూడా యింకో వరకుడు గుఱ్ఱంమీద రూపాయల సంచులు వేసుకునివస్తూ కలిశాడు. అది వరకులాగానే ఈ వరకుడుకూడా గూనన్న

చేతిలో మోసపోయాడు. గూనన్న తన బొగ్గుల బస్తాలు అక్కడ వదిలి వర్తకుడి రూపాయల బస్తాలతో తిరిగి యింటికి చేరు కున్నాడు. మళ్ళీ తమ్ముల నడిగి కుంచం పట్టుకురమ్మని భార్యని పంపాడు.

తమ్ములంతా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి, "ఈసారి ఎలా సంపాదించావ్, ఇన్ని రూపాయలు? అసలు నువ్వు బతికెలా వున్నావ్! నిన్ను యింట్లో పెట్టి యిల్లు తగలబెట్టాం గదా?" అని అడిగారు.

"ఒరే, నేనేనా వెలివాడిని? మీరు యిల్లు తగలబెట్టాలని ప్లాను వేసుకున్న సంగతి నాకు ముందే తెలిసి జాగ్రత్త

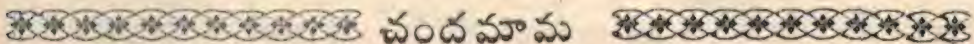

పడ్డాను. తర్వాత యిల్లు కాలగా మిగిలిన బొగ్గులు బస్తా వందరూపాయల చొప్పున అమ్మివేశాను." అని చెప్పాడు గూనన్న.

పాపం, యిదంతా నిజమేనని నమ్మారు తమ్ములు. తమ యిళ్ళుకూడా తగల బెట్టుకుని ఆ పచ్చిన బొగ్గులన్నీ బస్తాల కెత్తి పూట్లో అమ్మటానికి బయలుదేరారు. కాని ఎవరినడిగినా 'బస్తాకి రూపాయకంటే ఎక్కువ యివ్వం' అనేవాళ్లే. "ఈసారి కూడా మనకి టోపీవేసాడు, వీడి తాడు తెగ" అని గూనన్నని తిట్టుకుని ఆ అయిదుగురు తమ బస్తాలు రూపాయి చొప్పున అమ్ముకుని యిళ్ళకి చేరు కున్నారు. మళ్ళీ ఆలోచనలు ప్రారంభించారు, గూనన్నని ఎలాగైనా చంపాలని.

ఆరోజు రాత్రి గూనన్న నిద్రపోతుండగా ఈ అయిదుగురు తమ్ములూ చేరి గూనన్నని ఒక పెట్టెలో పెట్టి తాడు బిగించి ఆ పూరి పక్కగా ఒక ఏరువుంటే అందులో పారెయ్యటానికి. మోసుకుపోసాగారు. పెట్టెని కొంతదూరం మోసుకువచ్చేసరికి వాళ్ళకి దాహంవేసింది. ఆ చుట్టుప్రక్కల ఎక్కడైనా మంచినీళ్ళు దొరుకుతయ్యేమోనని అయిదుగురూ పెట్టెని అక్కడపెట్టి నీళ్ళకోసం బయలుదేరారు.

వాళ్ళు అటువెళ్లిన కాసేపటి కొక గొల్ల వాడు మేకల్ని మేపుకుంటూ అక్కడి కొచ్చాడు. పెట్టెలోవున్న గూనన్న "ఒద్దంటే పెళ్లి, ఒద్దంటే పెళ్ళి" అంటూవున్నాడు

ఇదివిని గొల్లవాడు! పెట్టె తెరిచి చూచి, "ఎవరుమీరు? దీంట్లో ఎందుకున్నారు?" అని అడిగాడు.

"నా అన్నలు నాకు పెళ్ళిచెయ్యాలని పట్టుబట్టారు. నాకు పెళ్ళిచేసుకోవాలని ఏ మాత్రం మూల లేదు. అయినా నన్ను బలవంతాన ఇందులో పెట్టి ఈ పక్క పూట్లో వున్న ఒక ఆమ్మాయికిచ్చి నన్ను పెళ్ళిచేద్దామని తీసుకెడుతున్నారు" అని చెప్పాడు గూనన్న.

'నీకు పెళ్ళి అబ్బురేదనివుందిగదా! నాకు పెళ్ళి కావాలనివుంది. నీబదులు నేను ఈ పెట్టెలో కూర్చుంటాను' అన్నాడు గొల్లవాడు.

గూనన్నకి అంతకంటే ఇంక ఏం గావాలి. గొల్లవాణ్ణి పెట్టెలో పెట్టి, తాడుతో బిగించి తను మేకల్ని తోలుకుపోయాడు.

ఈలోగా గూనన్న అయిదుగురు తమ్ములు తిరిగొచ్చి పెట్టెని మోసుకుపోయి "చావు, గూనవెధవా" అంటూ ఏట్లో పడేసి యింటికివచ్చారు. దారిలో గూనన్న మేకలు తోలుకుంటూ పసూ ఎదురైనాడు.

"ఏట్లో పడేశామే, మళ్ళీ ఎలా వచ్చావు? ఈ మేక లెలా వచ్చినై?" అని అడిగాడు.

"మీరు నన్ను ఏట్లోకి త్రోసినతర్వాత పెట్టెలో వుండే 'బుడకాం కోమేక, బుడకాం కోమేక' అంటూవున్నాను. అలా పదిసార్లనేసరికి పెట్టె ఒడ్డుకి కొట్టుకొచ్చి ముక్కలు ముక్కలుగా పగిలింది. పగిలిన ఒక్కో ముక్క ఒక్కో మేక అయింది." అని చెప్పాడు గూనన్న.

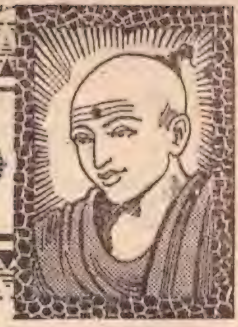
ఈసారికూడా నిజమేనని నమ్మారు గూనన్న తమ్ములు. "అయితే మమ్మల్ని కూడా ఒక పెద్ద పెట్టెలో పెట్టి ఏట్లో పడేస్తావా? మాకూ చాలా మేకలు వస్తయ్యి" అని అడిగాడు.

గూనన్న సరేనని ఒక పెద్ద పెట్టె చేయించి అయిదుగురు తమ్ముల్ని అందులో పెట్టి తాడుతో బిగించి, ఒక బండిమీద ఏటదగిరికి తీసుకుపోయి అందులో పడేశాడు. ఈవిధంగా అమాయకుడైన అన్నని చంపాలనుకుని అయిదుగురు తమ్ములూ చనిపోయారు. ఆతర్వాత గూనన్న హాయిగా బ్రతుకుతున్నాడు.

చందమామ

దాంగడపవాసము

అనగా అనగా ఒక పూర్ణ బ్రాహ్మణుడు దంపతులు వుండేవారు. వారికి పిల్లా జెల్లా లేరు. బ్రాహ్మణుడు కొంచెం దైవ భక్తుడు; ఆచారపంతుడు. ప్రతి ఏకాదశి ఉపవాసం వుండేవాడు.

ఒక ఏకాదశికి బ్రాహ్మణుడు తన అలవాటు ప్రకారం ఉపవాసం వున్నాడు. ఆ రోజు బ్రాహ్మణుడి భార్య తనుకూడా ఉపవాసం వుంటానంది.

“ఒసే, నాకు అలవాటుకనక నేను ఉపవాసం వుంటున్నాను. నీ కెందుకు ఈ బాధ. నీవు ఉపవాసం వుండలేవు” అన్నాడు బ్రాహ్మణుడు.

“చాలు చాల్లండి. మీరేగామాలు మహా ఉపవాసం వుండగలిగింది. నేను మాత్రం ఎందుకు వుండలేను? అడగక, అడగక యివ్వాలి అడిగితే యిదా మీరు చెప్పేది. నేను ఏమాత్రం ఒప్పుకొను. ఏమైనాసరే నేనూ ఉపవాసం వుంటాను” అని పట్టు బట్టింది భార్య.

“సరే, నీ యిష్టంవచ్చినట్లు చెయ్యి. నువ్వు ఆకలి అపుకోలేవేమోనని, నీ మంచికే చెప్పాను. ఆ తర్వాత నీ యిష్టం” అన్నాడు బ్రాహ్మణుడు. బ్రాహ్మణుడి భార్య తనుకూడా ఉపవాసం వుండి తీరాలనే నిశ్చయించుకుంది.

ఆరోజు ఇద్దరూ ఉపవాసం వున్నారు. బ్రాహ్మణుడికి అలవాటుకనక ఎప్పటిలాగే వుండగలిగాడు. కాని బ్రాహ్మణుడి భార్యకి మాత్రం కడుపులో చురచుర కాలుతోంది. అయినా, పైకిమాత్రం బెట్టుగా తనకి ఆకలే లేనట్లు నటించసాగింది.

సాయంకాలం అయింది. ఇద్దరూ రోజుల్లా ఉపవాసం వున్నారు కనక పెందరాళే పడుకున్నారు. కొంతసేపటికి బ్రాహ్మణుడు నిద్రపోయాడు. కాని, బ్రాహ్మణుడి భార్యకి మాత్రం ఎంతసేపటికీ నిద్రరాలా. అవును మరి, ఒక చెంప కడుపులో కాలు తుంటే నిద్రలా పడుతుంది ?

! "పంతానికిపోయి అనవసరంగా ఈ ఉపవాసం నే నెందుకున్నానా భగవంతుడా!" అని బ్రాహ్మణుడి భార్య ఎంతో విచారించింది. అంత కంతకీ ఆకలి జాస్తి అవుతోంది. బ్రాహ్మణుడి భార్య యిక పుండలేక పోయింది. "కాసిని పచ్చిపాలు తాగండి యిక నేను పుండలేను. ఆయ నెలాగో నిద్రపోతున్నారు కనక నేను పాలు తాగినట్లు ఆయనకి తెలియదు కూడా." అనుకుంది.

వాళ్ళకి చాల గేదెలు, ఆవులుకూడా వున్నై. బ్రాహ్మణుడి భార్య నెమ్మడిగా లేచివెళ్లి ఒక శేరు పాలు పితుక్కుని తెచ్చుకుంది. తెచ్చుకుని, "పాలు ఎలాగో పిండానుగదా, రవంత నిప్పు రాజేసి కాచుకుతాగితే ఎంత బాగుండును." అనుకుని నిప్పంటించి పాలుకాచింది. తర్వాత, "కాచినదాన్ని ఎలాగో కాచాను, కాసిని బియ్యం పోస్తే బాగుండును" అనుకుని కాసిని బియ్యం పోసింది. తర్వాత, "బియ్యం, ఎలాగో పోకాను. కాస్త బెల్లం కూడా వేస్తే కమ్మగావుంటుంది" అనుకుని ఒక బెల్లపు అచ్చుతెచ్చి అందులో వేసింది. అంతటితో పూర్తి కుందా? ఉహూ, "ఇంతా చేసి దీంట్లో నెయ్యిలేకపోతే ఏం బాగుంటుంది?" అనుకుని తన కడుపులో ఆత్రం

కొద్దీ అక్కడున్న ముంతెడు నెయ్యి అందుతో కుమ్మరించింది. దాంతో గిన్నెడు వేడి వేడి పాయసం తయారైంది.

ఇక అలస్యంచేస్తే మొగుడు లేస్తాడేమో, యింత కష్టపడి చేసుకున్న పాయసం తనకు తినేయోగం లేకుండా పోతుందేమోనని, బ్రాహ్మణుడి భార్య ఆ పాయసమంతా ఒక పీటమీద పోసి చల్లార్చుకుంటూ గబగబా తినేసింది. అప్పటికి ఆమె కడుపు చల్లబడి, మళ్ళీ ఏమీ ఎరగనట్లు పచ్చిపడుకోబోయింది.

ఇంతలో ఆమెకి ఒక అనుమానం వేసింది, తననెప్పు పాయసం వాసన

కొడుతుందేమో? అని. అంచేత అక్కడ పాక చెక్కల డబ్బాలోది ఒక పాక చెక్క వేసుకుంది, పాయసం వాసన కొట్టకుండా. అయినా ఆమెకి యింకా గుండెల్లో బెదురు పాలా. "తమలపాకులుకూడా వేసుకుంటే, యింకా మంచిది, అసలు కొంచెంకూడా వాసన కొట్టదు" అనుకుంది. అనుకుని, కాసిని ఆకులు నున్నరాసి వేసుకుంది.

అప్పటికి బ్రాహ్మణుడి భార్యకి మనస్సు కుదుటబడింది. ఏకాయెకిని గదిలోకివచ్చి దీపం ఆర్పి, గదితలుపు ఘడియవేసి ఏమీ ఎరగనిదానిలా భర్త దగ్గిరికివచ్చి, "ఏమండీ, అప్పుడే అంత నిద్దరేమిటి? నాకు-నిద్దరరావటం లేదు, ఏదైనా కథ చెప్పండి" అంటూ లేపింది.

నిజానికి బ్రాహ్మణుడు నిద్రపావటం లేదు. తనభార్య మొదట పాలుపితకటానికి లేచివెళ్ళినప్పుడు, ఆ అలికిడికి మెళుకువ వచ్చింది. కాని అప్పట్నుంచీకూడా నిద్ర పోతున్నట్టే నటిస్తూ భార్య చేసినదంతా చూస్తూనేవున్నాడు. భార్యవచ్చి యిలా అనేసరికి, బ్రాహ్మణుడు యింకా నిద్ర పోతున్నట్టే నటిస్తూ, కళ్ళు ములుములు కుంటూ, "అబ్బా. చంపకే. ఉపవాసం వుండటాన నిద్రసంగావుంది. నీకు నిద్ర

రాకపోతే కూర్చో. నేనుమాత్రం యిప్పుడు కథ చెప్పలేను." అన్నాడు.

"మీదంతా మరీ విచిత్రమండీ! నాకు లేని నిద్రసం మీకెందుకొచ్చిందేమిటి? వేపాలు బోక, కథ ఏదైనా చెప్పండి" అని బలవంతం చేసింది బ్రాహ్మణుడి భార్య.

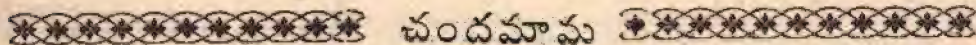
అప్పుడు బ్రాహ్మణుడు, "అయితే చెబు తున్నా విను" అంటూ యిలా పాడాడు.

"కథ కథ, కాటుక రాయుడు; పీటెడు పాయసం నోటికి రాయుడు కడ ముంతెడు నెయ్యి ఘటుక్కు. ఆకు ఆటుక్కు, పాక పాటుక్కు. దివ్వె దిటుక్కు, ఘడియ ఘటుక్కు. సువ్వు అటుక్కు-నేను యిటుక్కు!" అని యింకోవైపు తిరిగి పడుకున్నాడు.

ఇది విన్నేసరికి బ్రాహ్మణుడి భార్య తెల్లబోయింది. తను పాలుపితకటం దగ్గిర్నించి, జరిగిందంతా భర్త కనిపెట్టాడని తెలుసుకుని, మళ్ళీ నోరెత్తకుండా కుక్కిన పేనులా తనూ నిద్రపొయింది.

ఆరోజు మొదలు బ్రాహ్మణుడిభార్య మళ్ళీ ఉపవాసముంటానని అడిగితే ఒట్టు. బ్రాహ్మణుడుమాత్రం తన అలవాటు చొప్పున ఉపవాసం వుంటూనేవున్నాడు.

అంతటితో కథ కంచికి మనమింటికి.

ఒక ముళ్ళతుప్ప చాటున ఒక పాట్టి పిట్ట వుండేది. పాట్టిపిట్ట పుట్టిన కొద్దిరోజులకే దాని తల్లిదండ్రులు చనిపోయారు. పైగా పుట్టుకతోనే మన పాట్టిపిట్టకు ఒక కాలు సొట్ట. రెక్కలు బాగా ఎదగకముందే తల్లిదండ్రులు చనిపోవటంవల్లనూ, పైగా సొట్ట కాలు కావటంచేతనూ మన పాట్టిపిట్ట పాపం అలాగే కుంటుకుంటూ, కుంటుకుంటూ తిరిగి అక్కడ అక్కడ ఒక గింజో గితకో తెచ్చుకుంటూవుండేది.

ఇలాగే కొంత కాలం కష్టపడుతూ వచ్చింది. క్రమేణా రెక్కలు ముదిరి పాట్టిపిట్ట ఎక్కడికి పడితే అక్కడికి ఎగిరి వెళ్ళకలుగుతూవుంది.

ఒకరోజున అలా ఎగురుతూ, ఎగురుతూ మన పాట్టిపిట్ట ఒక చెరువుదగ్గరికివచ్చి, చెరువులో ఎగురుతున్న చేపల్ని చూస్తూ నుంచుంది.

మన పాట్టిపిట్టకి ఒక్కకాలు మాత్రం సొట్ట అన్న మారేగాని దానంత అందమైన పిట్ట ఆ చుట్టుప్రక్కల లేదు. బంగారంలా మెరిసిపోతుండేది, దాని

శరీరం. అలాంటి పిట్టని చెరువు అంతకు ముందెవ్వడూ చూసివుండలేదు. అందుకని పాట్టిపిట్టని చూసి, "ఎవరు నువ్వు? ఎందుకిలా వచ్చావు?" అని అడిగింది చెరువు.

"నేను ఆ కనపడే ముళ్ళతుప్పల వెనక వుంటున్నాను. వూరికే యిలా వచ్చాను" అంది పిట్ట.

"నీకు తల్లిదండ్రులు లేరూ?" అని అడిగింది చెరువు.

సరిగ్గా యింక బుద్ధితెలియక మునుపే తల్లిదండ్రులు చనిపోవటంచేత, తల్లిదండ్రులంటే ఏమిటో పాట్టిపిట్టకు అర్థం కాలేదు. అందుకని "తల్లిదండ్రు లేవరూ?" అని అడిగింది.

పిట్ట యిలా అడిగేసరికి చెరువుకు సవూ వచ్చింది, జాలివేసింది. "అయ్యో, అదే మిటి! అంతమాత్రమైనా తెలియదా? నిన్ను కని, పెంచి, పెద్దచేసినామె నీ 'తల్లి'. ఆమె భర్తే నీ 'తండ్రి.' అలాంటివాళ్ళెవరూ నీకు లేరా?" అని అడిగింది చెరువు.

"ఇప్పుడు అలాంటివాళ్ళెవరూ నాకు లేరే! కాని, నా చిన్నతనంలో వాళ్ళను

చూసినట్లు ఏదో కొద్దిగా జ్ఞాపకం,” అన్నది పొట్టిపెట్ట.

“బహుశా నువ్వు పుట్టిన తర్వాత నీకు బాగా వూహ తెలియక పూర్వమే చనిపోయి వుంటారు” అన్నది చెరువు.

ఇది వినేసరికి, “మరైతే యిక నాకెవరు దిక్కు” అని పొట్టి పెట్ట పాపం ఏడవటం మొదలెట్టింది.

చెరువుకి చాల జాలి వేసింది. “ఎందు కలా విడుస్తావు? ఏడిస్తే మటుకు చని పోయిన నీ తలిదండ్రులు తిరిగి బ్రతికి వస్తారా, ఏమన్నానా! కష్టాలు అందరికీ వస్తూనే వుంటై. కష్టాలు వచ్చినప్పుడే మనం ధైర్యంగా వుండాలి. నీ తల్లి దండ్రీ

లెకపోతే మాత్రమేమి? ఇవాళనించీ నేను నీకు తోడుగా వుంటాను. రోజూ నా దగ్గిరికి వచ్చి చేపలు తినిపొతూ వుండు. ఒకరి కొకరం సహాయంగా వుంటూ వుందాం.” అని ధైర్యం చెప్పింది చెరువు.

చెరువు చెప్పినదంతా విస్తృతస్వాత పొట్టిపెట్ట ధైర్యంతెచ్చుకుని, సంతోషంగా ఎగురుకుంటూ వెళ్లిపోయింది. ఆ రోజు మొదలు పొట్టిపెట్ట చెరువు దగ్గిరికి వచ్చి కాసిని చేపలు తిని, చెరువు నీళ్ళలో తన నీడ చూసుకొని తన అందానికి తనే మురుసుకుంటూ, చెరువు చుట్టూతా కాసేపు పచార్లు చేసి, తిరిగి యింటికి వచ్చేసేది.

ఇలా కొన్నాళ్ళు గడిచినై. అది వర్షా కాలం. మామూలుగా పొట్టిపెట్ట ఒకరోజు ప్రాద్దున్నే చెరువు దగ్గిరికి వచ్చింది. అప్పుడు చెరువు యిలా అంది. “ఇన్నాళ్ళనించీ నీకు ఆహారం యిస్తూ నీకు తోడుగా వుంటున్నాను గదా! నేను నిన్నొక్క సహాయం అడుగుతాను చేసిపెడతావా?”

“అలాగే చేస్తాను. నువ్వు తప్ప నాకు మాత్రం యింకెవరు వున్నారు. ఏం సహాయం కావాలో చెప్పు” అన్నది పొట్టిపెట్ట.

“ఏమీ లేదు. నా ఆయుస్సు చాల తక్కువ. ఈ వర్షాలు పూర్తి అయ్యాక, చలికాలం వస్తుంది. తర్వాత వచ్చేది ఎండాకాలం. ఎండాకాలం పూర్తయేసరికి

చందమామ

నా ఆయుస్సు పూర్తవుతుంది. రోజురోజుకీ ఎండి చివరికి పూర్తిగా ఎండి చచ్చిపోతాను. అలా ఎండిపోకుండా ఏదైనా ఉపాయం చెప్పగలవా?" అని అడిగింది చెరువు.

పొట్టిపిట్ట కాస్తేపు అలోచించి, ఒక్క సారిగా ఎగిరిపోయి మరి కాస్తే పటిక ముక్కుతో ఎవే కొన్ని గింజలు కరుచుకు వచ్చి వాటిని చెరువుచుట్టూతా పడేసింది.

తర్వాత వర్షాలు కురిసినై. పొట్టిపిట్ట వేసిన గింజలు మొక్కలు మొలచి రోజు రోజుకూ పెరగసాగినై. అలా పెరిగి పెరిగి ఎండాకాలం వచ్చేసరికి చెరువుచుట్టూతా పెద్దపెద్ద చెట్లుగా తయారై చెరువు ఎండి పోకుండా నీడతో కప్పేసినై. ఎండాకాలం రానూ వచ్చింది. పోనూ పోయింది. చెరువు మాత్రం ఎండిపోకుండా ఎప్పుటిలాగా నీళ్లతో నిండివుంది. చెరువు చాల సంతోషించి పొట్టిపిట్టకు చేపలు ఆహారం యిస్తూవుంది.

* * *
మరో సంవత్సరం గడిచింది. అది వర్షాకాలం. వర్షాలకి పొట్టిపిట్ట గూడు కాస్తా పడిపోయింది. ఎక్కడ గూడు కట్టుకున్నా నిలుస్తుందనే ఆశ లేకుండా పోయింది. అప్పుడు పొట్టిపిట్ట తనకేదైనా సహాయం చెయ్యమని చెరువుని కోరింది.

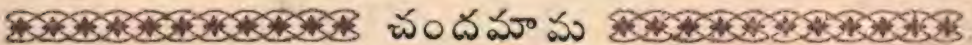
ఎండాకాలంలో ఎండిపోకుండా పొట్టి పిట్ట తనని కాపాడినసంగతి చెరువు మర్చి పోలా. అందుకని వెంటనే తన గట్టునె ఉన్న బండలసందున ఒక చక్కటిచోటు

చూపించింది. పొట్టిపిట్ట సంతోషించి అందులో వుంటావుంది.

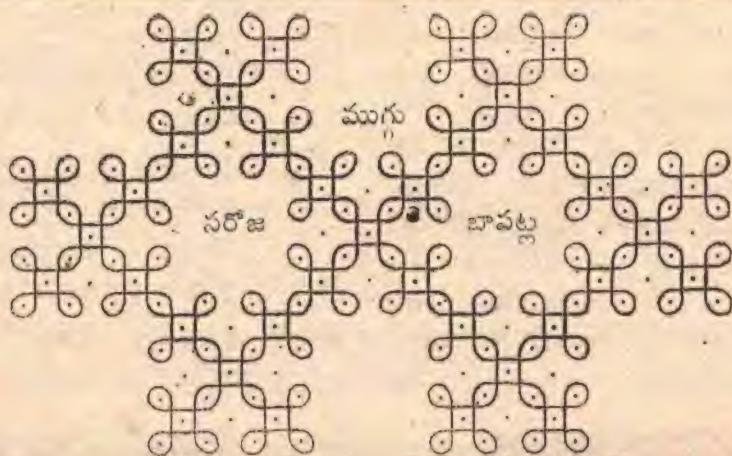
కాని భగవంతుడు అవి రెండూ సుఖంగా వుండటం చూడలేకపోయాడో ఏమో! వర్షాకాలం వెళ్ళి శీతాకాలం వచ్చింది. ఆ దగ్గర్లోవున్న పొలాలకి నీరు కావల్సి వచ్చి, చెరువునించి కాలపలు త్రవ్వ నీళ్లు తోడివేసారు. అది చూసి గుండెలు బద్దలయ్యేట్లు ఏడ్చింది పొట్టిపిట్ట.

"నా ప్రాణానికి తనప్రాణం యిచ్చే నా స్నేహితుడే లేనప్పుడు యిక నేను మాత్రం బ్రతికేమి లాభం?" అనుకుని తనుకూడా నీటిలోపడి మితుణ్ణి చేరుకుంది.

పై బొమ్మలోవున్న నాలుగు పిట్టలలోను ఒకపిట్టే మధ్యని
వున్న గూటికి చేరుకోగలదు. ఆ పిట్ట ఏదో కనుక్కోండి.

నిన్నగాదు, మొన్నగాదు, ఎన్నో వందల సంవత్సరాల క్రిందటి సంగతి.

ఒక పూర్ణో ఒక బ్రాహ్మణుడు వుండేవాడు. అతను బాగా చదువుకున్నవాడు. అన్ని శాస్త్రాలలోనూ అరితేరినవాడు. అతనికి పెళ్లాం బిడ్డలు లేరు. అయినా ఒక్క పొట్ట నింపుకోటానికే బ్రాహ్మడు చాల కష్టపడేవాడు. పోనీ తెలివితేటల కేమన్న తక్కువా అంటే అదీ లేదు. అతన్ని మించిన పాండిత్యంగలవాళ్లు అ చుట్టుప్రక్కల ఎక్కడాలేరు. అయినా, పాపం అదేమి దురదృష్టమో అతనికి ఎక్కడా నౌకరీ దొరకలేదు.

ఇప్పటిలాగ ఆ రోజుల్లో వ్రాసుకునేందుకు కాగితాలు, కలాలు వుండేవి కావు. తాటియాకులమీద గంటంతో వ్రాసుకునేవారు.

మన బ్రాహ్మణుడికి ఏమీ తోచేదికాదు. ఒకరోజు రెండురోజులైతే ఎలాగో కాలం వెళ్లబుచ్చవచ్చుగాని నెలలు, సంవత్సరాలు పూరికే ఏమీ పనిలేకుండా కూర్చోటానికి వీలవుతుందా? అంచేత బ్రాహ్మణుడు యిన్ని తాటియాకులు ముందువేసుకుని తనయింటి వీధి అరుగుమీద కూర్చుని, తన మనస్సుకు ఏది తోస్తే అదల్లా వ్రాయడం మొదలెట్టాడు. తన కళ్ళకు ఏది కనపడ్డా, చెవులకు ఏది వినపడ్డా అన్నీ వెంటనే వ్రాసేవాడు. వీధిలో కుక్క మొరిగితే వ్రాసేవాడు; పొలంలో నక్క కూస్తే వ్రాసేవాడు. ఒకటేమిటి చెట్ల ఆకులు గలగలమని గాలికి చప్పుడు చేసినాకూడా ఆ సంగతి బ్రాహ్మణుడు వ్రాసేవాడు.

. ఈవిధంగా ఒకరాత్రి అనిలేదు, పగలనిలేదు ప్రాద్ధస్తమానమూ రాస్తూవుండేవాడు. ఏమి రాస్తున్నాడో, ఎందుకు రాస్తున్నాడో అతనికి తెలీదు. కాని ఒక్కనిమిషం వృధాపోకుండా వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెడుతూ వెయ్యి చెవులతో వింటూ వ్రాస్తుండేవాడు.

అలా వ్రాయగా వ్రాయగా తాటియాకులు కట్టలు కట్టలుగా పెరిగిపోతున్నై. ఇల్లంతా తాటికు దస్త్రాలతో నిండిపోతేంది. అయినా బ్రాహ్మణుడు వ్రాయటం మానలేదు.

ఇలా వుంటుండగా ఒరోజురాత్రి ఆహూరి రాజుగారింట్లో దొంగలు పడి జప్తురీ అంతా ఎత్తుకుపోయారు. రాజుగారి భటులు ఎంత వెంబడించినా చిక్కకుండా దొంగలు పారిపోయారు. దొంగల్ని పట్టుకోలేక పోయామని రాజుగారి ఉద్యోగస్తులంతా చాల విచారించారు. ఇంతలో వాళ్ళలో ఒకరికి ఒక ఆలోచన తట్టింది, “రాత్రిం బగళ్ళు ఏది జరిగినా, అఖరికి చిమ చిటుక్కుమన్నాకూడా వ్రాసే మన దస్త్రాల బ్రాహ్మణుడి దగ్గిరికెళ్ళి. అడిగితే ఏమైనా ఆచూకీ దొరుకుతుందేమో” అని.

ఈ ఆలోచనతో రాజుగారి భటులు మన బ్రాహ్మణుడి దగ్గిరికి వచ్చి అడిగారు. వెంటనే బ్రాహ్మణుడు తను ఆ రోజు వ్రాసిన తాటియాకుల దస్త్రం విప్పి వెతికాడు. వెతగ్గా, వెతగ్గా ఒకచోట ఈ వాక్యం వుంది—“రాత్రి రెండుజాములకు మా యింటికి పడమరగావున్న నూతిలో ‘గుభేల్’ మన్నది.”

ఇంకేంగావాలి? “బహుశా దొంగలు పారిపోతూ జప్తురీ అంతా అభావిలో

పారేసివుంటారు.” అనుకుని భావిలో వెతకటం మొదలెట్టారు. చివరికి, ఒక్క పూస పోకుండా పోయిన సొమ్మంతా భావిలో దొరికింది. వెంటనే ఈ సంగతి ఒకరువెళ్లి రాజుగారికి తెలియజేశారు. ఎల్లా దొరికిందంటే, దస్త్రాల బ్రాహ్మణుడి కథంతా చెప్పాడు.

రాజుగారు ఎంతో ఆశ్చర్యపోయారు. వెంటనే మంత్రినిపిలిచి, “ఇటువంటి బ్రాహ్మణుడు ఒకడుండటం మన రాజ్యానికి ఎంతో గొప్ప గౌరవం. ఇవాళనించీ బ్రాహ్మణుడికి మన కోటగుమ్మం దగ్గరి రాణాలో ఉద్యోగం ఏర్పాటుచేయించు. అతనికి ఒక డవాలీ బంట్రోతూ యింకా కావలసిన రాజు చిహ్నాలు కూడా ఏర్పాటు చేయించు” అని ఆర్జరువేశారు.

మంత్రి, ఈ ఏర్పాటు బ్రాహ్మణుడికి తెలియజేశాడు. బ్రాహ్మణుడికి చెప్పలే సంతసంతోషం కలిగింది. ఆరోజు మొదలు బ్రాహ్మణుడు తన పూరిగుడినై వదిలి రాణాలోనే వుండసాగాడు. అది వరకు అనుకున్న ప్రకారం, ఒక బిళ్ల బంట్రోతుని

కూడా ఏర్పరిచారు. పైగా కొంత భూమి కూడా యిచ్చి ఈ దస్త్రం వ్రాసే పని వంశ సారంపర్యంగా వచ్చేటట్టు ఏర్పాటుచేశారు.

ఆరోజునించి బ్రాహ్మణుడిని అంతా “గుభేలు దస్త్రం శాస్త్రి” అని పిలిచేవాళ్ళు.

“ఎలా పిలిస్తే నాకేం, నా కడుపులో చల్ల కదలకుండావుంది. అంతే చాలు” అని తృప్తిపడి బ్రాహ్మణుడు హాయిగా శాలకేపం చేస్తున్నాడు.

అంతటితో కథ కంచివెళ్లింది, మనం యింటికి వచ్చాం.

ఒక ఫకీరుకు నలుగురు శిష్యులుండేవారు. ఆ నలుగురు నాలుగుదేశాల వాళ్లు. ఒకడు గ్రీసు దేశము నుండి వచ్చినవాడు. మరొకడు తుర్కీ దేశపువాడు. ఇంకొకడు అరేబియావాడు. నాలుగవవాడు పర్షియా దేశస్థుడు. ఎవడి భాష వాడికితప్ప మరొక భాష తెలియదు. ఫకీరుకు మాత్రము ఛప్పన్న భాషలు వచ్చును. ఆయన ఎన్ని దేశాలో కాలినడకను తిరిగినవాడు.

శిష్యులు నలుగురికి ఒకనాడు డబ్బు సంచి ఒకటి దొరికినది. అది తీసుకుని పోయి వాళ్లు గురువుగారి కిచ్చినారు. ఆయన "ఈ సొమ్ముపెట్టి మీ కిష్టమైన మంచి వళ్లు కొని తినండి" అని చెప్పారు.

గ్రీకు అన్నాడు. "నాకు అస్తఫీల్ కొని పెట్టండి. అంత మంచి పండు ప్రపంచంలో మరి లేదు."

"ఉజుమ్ పండ్లు చాలా శ్రేష్ఠమైనవి. అవి తిననివాడి జన్మ ఎందుకు" అని తురక అన్నాడు.

అరబ్బీవాడు అందుకొని "పండంటే పండు అన్నాబ్. అది కొని తిందాము" అన్నాడు.

"మీకేం తెలుసును. అంగూర్ ను మించిన పండు లేనేలేదు. అంగూర్ కొనండి" అని పర్షియావాడు చెప్పినాడు.

ఫకీరు నవ్వుడము ఆరంభించినాడు.

నేను కొరిన పండే మంచిదంటే నేను కొరినది మంచిది అని శిష్యులు నలుగురు పెద్ద పొట్లాట పెట్టుకున్నారు. ఎవడి మట్టుకు వాడు తాను కొరిన పండుయొక్క గొప్పతనము వర్ణించినారు.

ఫకీరు పకపక నవ్వుతున్నాడు.

శిష్యులు తగవులాడి, జుట్టు జుట్టు పట్టుకునే స్థితికి వచ్చినారు. వాళ్ళను అప్పుచేసి ఫకిరు "మీకు కుదరలేదు. కనుక నేనే ఏదో ఒక పండు కొంటాను. దానితో మీరంతా తృప్తిపడి ఉండాలి" అని చెప్పి వాళ్ళను ఒప్పించి, అంగడికిపోయి నాలుగు గుడ్డుల ద్రాక్షపండ్లు తెచ్చినాడు.

పళ్ళు చూచి చూడడముతోటే శిష్యులు గంతులు వేయడము మొదలుపెట్టినారు. "నా మాట నెగ్గింది. అదుగో అస్తఫీల్" అన్నాడు గ్రీకుడు.

"చూసుకోండి, నేనే గెల్చాను." అని తుర్కివాడు.

"అవీ. అదుగో అన్నాబ్. నేనేం చెప్పాను" అని అరబ్బీయుడు కేకవేశాడు.

"అరేరే, గురువుగారు అంగూర్ తెచ్చారే. అంగూర్, అంగూర్." అని పర్షియావాడు చప్పుట్లు కొట్టినాడు.

"మీరు నలుగురు కోరినదీ ఒకటే పండు. ఒకరి భాష ఒకరు తెలుసుకో కుండా అంతసేపు తన్నుకున్నారు. ఇప్పు డైనా కాస్త ఓరిమి నేర్చుకోండి" అని ఫకిరు చెప్పి ఒక్కొక్కడికి ఒక్కొక్క పళ్ల గుత్తి ఇచ్చివేసినాడు. వాళ్ళు ఎంత బ్రతిమాలినా తాను మాత్రము ఒక్క పండైనా తినలేదు.

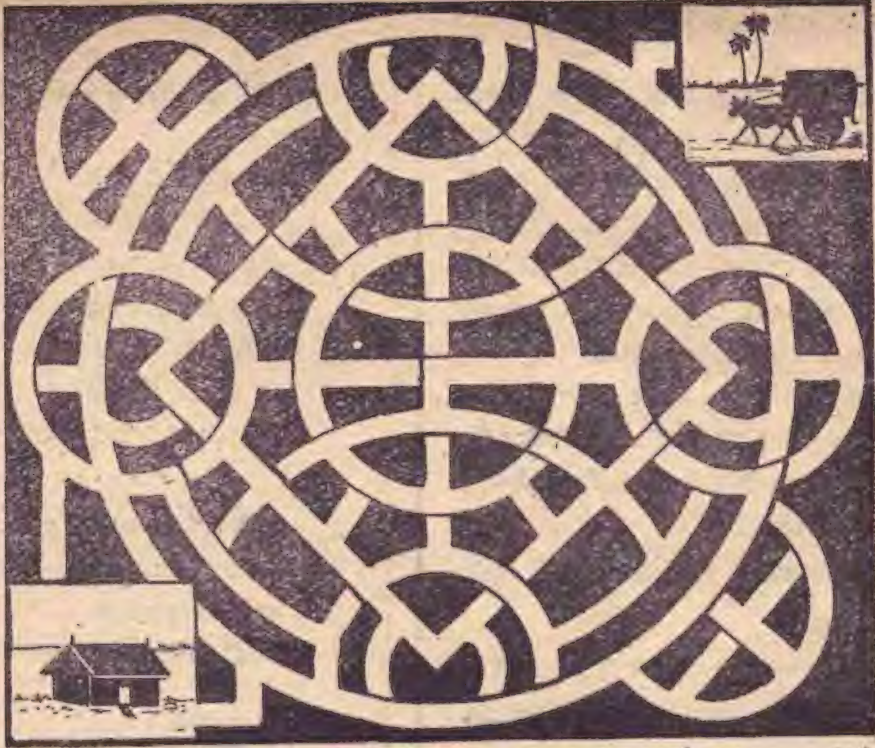
మల్లెపూలదండ

చిరుమల్లె చెట్టంత
చితక పూసింది!!!
చెట్టు కదలాకండ
కొమ్మ పంచండి,
కొమ్మ విరుగాకండ
పూలు కోయండి!
(అందులో) పెదపూలు
దండ గుచ్చండి!!
దొడ్డి గుమ్మములోన
దొంగలున్నారు!!!
దాచుకోకుంటేను
దోచుకుంటాడు!!!

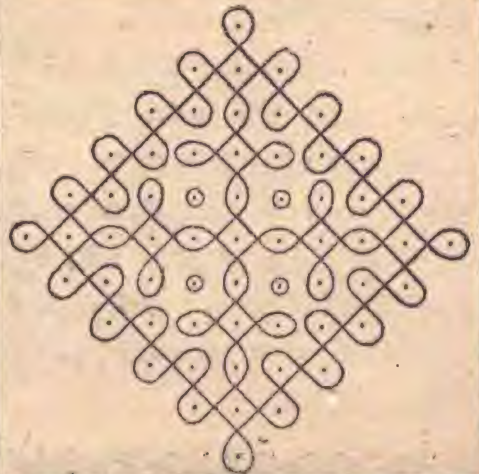
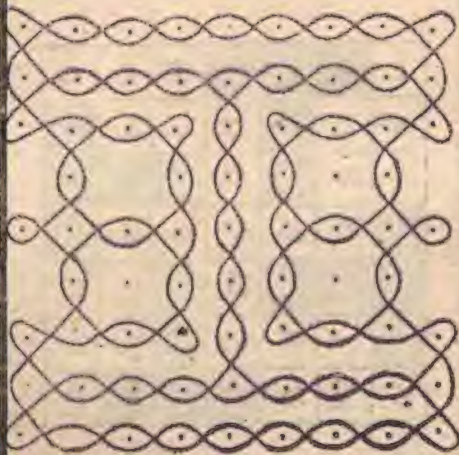
నంపాదన:
తురిమెళ్ళ ఇంద్రాణిదేవి, బళ్లారి.

వజీరుకు ఇవామి

1	నే				కా	వే	ం
2	తా	5	ర		రా	లు	ట
3	జీ	వి			చి		
		9	క	ర	వా	ల	మ
					స		సె
							ధ
		12	చా	13	హ	ము	గు
15	శ	కు	ని				త్రి

పై బొమ్మలో ఒకమూల యల్లువుంది చూశారా, ఆ యింటికి ఎవరో చుట్టాలు బండిలో
వస్తున్నారు, వాళ్ళు ఆ పూరు కొత్త ఏదారిన వెడితే ఆ యింటికి చేరుకోగలరో చూపండి,

హోలి కలు

హోటో హోలిక

పదవిద్యోగ పోటీ

[భాషాభివృద్ధి]

అధారములు

అడ్డము :

2. ఒక నది పేరు
4. నక్షత్రము
6. పదిపావుట
7. ప్రాణి
8. ఖడ్గము
10. అమృతము
12. ధనుస్సు
14. లక్ష్మిము
15. కౌరవుల మేనమామ

నిలువు :

1. సుభానచంద్రబోసు
2. శరీర భాగము
3. రాజులకు చెందిన క్రిడ
5. ప్రిలు ధరించురు
6. అంతఃపురము
9. అవకుంతనము
11. భూమి
12. చిన్న కత్తి
13. కార్యము

12 వ పేజీలోని గుడ్లగూడల బొమ్మకు జవాబు :

8, 4 నెంబర్లుగల రెండు గుడ్లగూడల ఒక్క మోస్తరువి.

సావరిన్ సూక్తులు

KCPZ-475

రైలు బిల్లలో తెగనడులాడు.

ట్రాముల్లో మరి తినొచ్చు నీ యిష్టం.

బిస్సులలో ఇక బరే వాగు.

ఒకటననేల అన్ని వేళల, అన్ని చోట్లా.

కొని, వి నవో యి: ఒక మూట

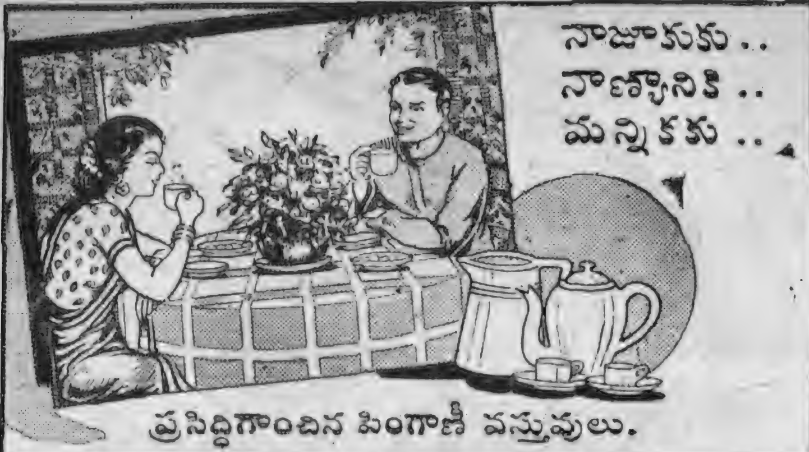
బడిలో మాత్రం తినొద్దు నీవు

సావరిన్

స్వీట్స్

కె. పి. పి. ల యా

ఇండియా సిరామిక్స్ లిమిటెడ్

నెల్లూరు :: కాళహస్తి :: మద్రాసు

ఈస్ట్ & వెస్ట్ ఇన్స్ట్రుమెంట్స్ కంపెనీ, లిమిటెడ్, బొంబాయి

[1918 లో స్థాపితము]

ప్రధానకార్యాలయం: 'ఈస్ట్ ఆండ్ వెస్ట్ బిల్డింగ్', ఫోర్త్, బొంబాయి.

34 సంవత్సరాలుగా దేశసేవచేస్తూ జాతీయోన్నతి

పెంపొందిస్తూ ఉన్న ప్రముఖ భారతీయ ఖిమా సంస్థ.

ఆర్థికంగా సుస్థిరమై, పాలిషీదార్లతోనూ, ఏజెంట్లతోనూ

వ్యవహరించుటతో సంస్కారానికి పేరెన్నికగన్న సంస్థ.

1944లో జరిపిన అదనపు వ్యాపారం కోటి రూపాయలు మించింది.

చురుకైనటువంటిన్నీ, పలుకుబడి కలిగినటువంటిన్నీ వ్యక్తులు

ఏజెన్సీలకోటకు దరఖాస్తులు పెట్టుకోవచ్చును.

వివరాలకు :

శ్రీ జె. యస్. రెడ్డి,

శ్రీ వి. ఎ. నాగరెడ్డి,

ప్రాంచి సెక్రటరీ,

చీఫ్ ఏజెంట్,

377, ఎన్వెన్ నేడ్, మద్రాసు.

రాయలసీమ ఏరియా, విక్టోరియాపేట, ఆదోని.

శ్రీ యస్. మల్లికార్జునరావు, ఆర్గనైజింగ్ సెక్రటరీ, బెజవాడ.

యువ ప్రచురణలు

ఆధునిక రచయితల పుస్తకాలకు

మాకు వ్రాయండి. కేటలాగు పంపుతాము.

యువ బుక్ డిపో

గవర్నరు పేట

బెజవాడ

ఆచారప్పకవి వీధి

మద్రాసు 1.

తెలుగు, ఇంగ్లీషు, హిందీ, అరబిక్, కన్నడంలో

అన్నిరకముల అచ్చుపనులకు

మమ్మల్ని అడగండి.

బి. యు. కె. ప్రెస్

37, ఆచారప్పకవి వీధి :: మద్రాసు 1

చందమామ

పిల్లల కథల మాసపత్రిక

కన్నడంలోనూ, అరవంలోనూ కూడా
వెలువడుతున్నది. మీకు కావలిస్తే వ్రాయండి.

సాలు చందా 6-0-0 రెండేండ్లకు 10-0-0

మానేజరు :

చందమామ

పోస్టు బాక్స్ నెం. 1686, మద్రాసు.

అబ్బాయిలూ, అమ్మాయిలూ!

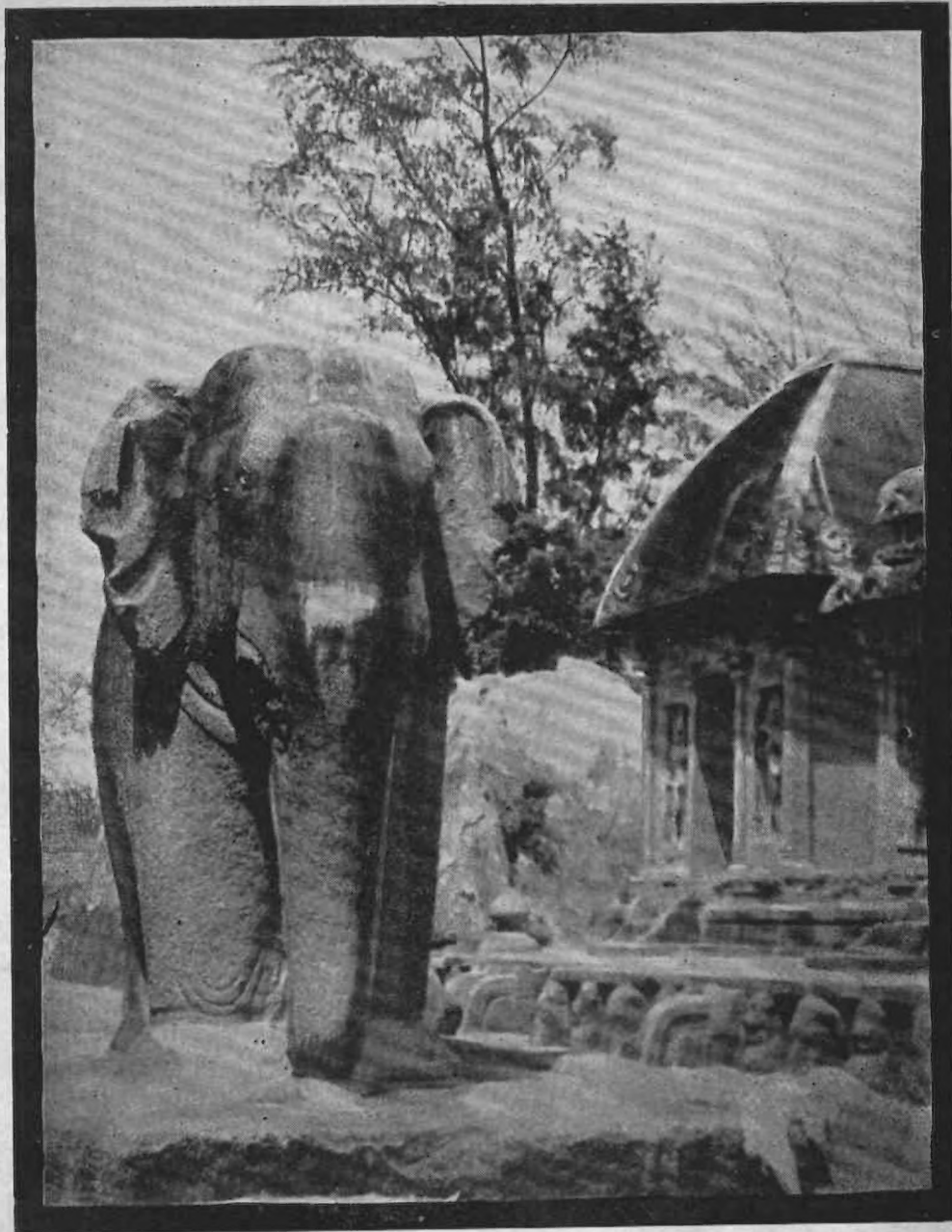
మీరు కథలుగాని, పాటలుగాని యింకా ఏవైనా రచనలుగాని మాకు పంపేటప్పుడు మూడు కానుక పోస్టుబిళ్లకూడా పంపాలి. మీరు పంపినవి వేసుకుంటున్నామో లేదో మీరు తెలుసుకోవాలిన్నా, వేసుకోకపోతే వాటిని మీకు త్రిప్పి పంపాలన్నా ఈ మూడు కాన్లబిళ్ల పంపటం అవసరం. మీ రచనగురించి ఏమైనా తెలుసుకోవాలంటే రచనతోపాటే మూడుకాన్ల బిళ్లకూడా పంపాలి. రచన పంపినతర్వాత వ్రాసిన ఉత్తరాలకి జవాబు యివ్వటానికి వీలుండదు.

ఈ విషయాలు క్రొత్తవికావు. ప్రతినెలా మీకు చెబుతున్నవే. అయినా మీలో చాలమంది ఈ సంగతులు గుర్తుంచుకోవటం లేదు. ఇకనైనా గుర్తుపెట్టుకోండి.

రచనలు పంపే అడ్రసు ఇది :

సంచాలకుడు : చందమామ

పోస్టుబాక్సు నెంబరు : 1686, మద్రాసు.

Chandamama, June '48

Photo by: B. Ranganatham

శిల్ప సృష్టి

మూడుకోట్ల ఆంధ్రులకు మూడు ఉత్తమపత్రికలు

నేడే చందాదారులుకండి!

చందమామ

సాలుచందా 6-0-0

రెండేండ్లకు 10-0-0

పిల్లలకు

సాలుచందా 3-0-0

రెండేండ్లకు 5-0-0

యౌ య

యువ విద్యార్థులకు

ఆంధ్రభూతి

సాలుచందా 5-8-0

రెండేండ్లకు 10-0-0

పెద్దలకు

ఆఫీసు

పోస్టు బాక్సు నెం. 1686 :: మద్రాసు-1